

Z obsahu:

**Důstojnost – základ
lidských práv**

Poselství Jana Pavla II.
k Světovému dni
míru 1999
– strana 2 –

Sv. Vincenc Palotti

Jeho životní dílo je
prorocké, hlavně
pokud jde o otázky
povolání laiků
v Církvi a ve světě
– strana 4 –

Být svatý?

Co je svatost? A je
vůbec možná?
– strana 6 –

Na cestě ke svatosti

– strana 8 –

Budu vám stále

opakovat: Budte věrní!

Apoštolský nuncius
v ČR J. Ex. arcib.
Giovanni Coppa
oslavil padesáté
výročí svého
kněžského svěcení
– strana 10 –

Carlos a jeho dům

Bílá kronika...
– strana 12 –

**Vánoční pozdrav
uvězněným od
řeholních sester
klarisek**

– strana 13 –

Oskar Kokochka: Sv. Vincenc Palotti

Důstojnost – základ lidských práv

1. Již ve své první encyklice *Redemptor hominis*, kterou jsem právě před dvaceti lety adresoval všem lidem dobré vůle, zdůraznil jsem nezbytnost respektovat lidská práva. Mír může kvést tehdy, když jsou respektována, naopak válka je důsledkem jejich porušování a sama dále vede k ještě povážlivějšímu znásilnění těchto práv.⁽¹⁾

Na prahu nového roku, který bezprostředně předchází Velkému jubileu, chtěl bych se ještě jednou zamyslet nad touto neobyčejně významnou otázkou spolu s vámi všemi, muži i ženami z různých částí světa, s vámi, političtí vůdcové národů, představení náboženských společenství, s vámi, kteří milujete mír a toužíte jej posilovat na celém světě.

U příležitosti Světového dne míru chci se s vámi podělit o toto přesvědčení: jestliže starost o ochranu lidských práv je vedoucí zásadou, ze které čerpáme inspiraci, a jestliže společné dobro představuje nejdůležitější cíl všeho snažení, pak jsou položeny pevné a trvalé základy pro budovu míru. Jestliže naopak jsou lidská práva znevažována a pošlapávána a jestliže navzdory zásadám spravedlnosti se soukromé zájmy kladou nad společné dobro, pak se rozsévá semeno nezadržitelné destabilizace, vzpoury a násilí.

Ochrana lidské důstojnosti je dědictvím lidství

2. Důstojnost lidské osoby je transcendentální hodnotou, za jakou ji uznávali všichni, kdo upřímně hledali pravdu. Ve skutečnosti historii lidstva je třeba interpretovat ve světle tohoto nespomělého faktu. Každý člověk, stvořený k Božímu obrazu a podobnosti (srov. Gen 1,26-28) a ipso facto zaměřený ke svému Stvořiteli, zůstává v trvalém vztahu ke všem, kteří byli obdařeni stejnou důstojností. Péče

o dobro jednotlivce se tedy spojuje se službou obecnému dobru a práva a povinnosti se tak vzájemně upevňují.

Současné dějiny ukazují tragickým způsobem na nebezpečí, jaká vznikají, když se zapomene na pravdu o lidské osobě. Máme před očima plody takových ideologií, jako jsou marxismus, nacismus, fašismus a jiné mýty o nadřazenosti rasové, nacionální či etnické egoistické. Neméně škodlivé, i když ne vždy tak výrazně zřetelné, jsou důsledky materialistického konzumu, podle kterého posledním cílem života je vynášení jedince a egocentrické uspokojování jeho zvláštních tužeb. V této perspektivě se vůbec neberou v úvahu negativní účinky, které to přináší pro druhé. Je nutno však připomenout, že není možno brát na lehkou váhu žádnou urážku lidské důstojnosti, a to bez ohledu na to, co je její příčinou, jaké nabývá formy a kde k ní dochází.

Všeobecnost a nedělitelnost lidských práv

3. V roce 1998 uplynulo 50 let od vyhlášení *Všeobecné deklarace lidských práv*. Byla zájemně spojena s Chartou Spojených národů, s níž ji spojuje stejná inspirace. Základním předpokladem Deklarace je tvrzení, že »uznání přirozené důstojnosti a rovných a nezadatelných práv všech členů lidské rodiny představuje základ svobody, spravedlnosti a míru ve světě.«⁽²⁾ Všechny pozdější mezinárodní dokumenty, které se týkají lidských práv, potvrzují tuto pravdu a prohlašují, že tato práva mají svůj zdroj v přirozené důstojnosti a hodnotě lidské osoby.⁽³⁾

Všeobecná deklarace je jednoznačná: nestanoví práva, která proklamuje, nýbrž uznává jejich existenci, neboť jsou vepsána v podstatě lidské osoby a její důstojnosti. V důsledku toho ni-

komu není dovoleno zbavovat svého bližního těchto práv, protože by to bylo porušením jeho přirozenosti. Všechny lidské bytosti bez výjimky mají stejnou důstojnost. Z téhož důvodu tato práva zůstávají v platnosti ve všech obdobích života, za všech okolností politických, společenských, hospodářských či kulturních. Tvoří jednotlivý celek, jehož evidentním cílem je ochrana dobra člověka i společnosti ve všech aspektech.

Lidská práva se zpravidla rozdělují do dvou velkých kategorií, z nichž jedna se týká práv občanských a politických a druhá práv ekonomických, sociálních a kulturních. Mezinárodní dohody zajišťují, i když v různé míře, obě tyto kategorie; lidská práva jsou totiž spolu těsně spjata, neboť vyjadřují rozmanité rozměry jednoho subjektu, jímž je osoba. Integrální ochrana všech kategorií lidských práv je skutečnou zárukou plného respektování každého jednotlivého práva.

Ochrana všeobecnosti a nedělitelnosti lidských práv je nezbytnou podmínkou pro výstavbu pokojné společnosti i integrálního rozvoje jedinců, národů a zemí. Potvrzení této všeobecnosti a nedělitelnosti přitom nevyklučuje, že při realizaci jednotlivých práv za konkrétních okolností se mohou projevit odstatněné rozdíly kulturní nebo politické povahy; nezbytné je, aby normy popsané ve Všeobecné deklaraci pro celé lidstvo byly respektovány v každém případě.

Když mám na mysli tyto základní principy, chci nyní obrátit pozornost k určitým konkrétním právům, která, jak se zdá, jsou dnes obzvláště ohrožena více či méně zjevnými pokusy o jejich porušování.

Právo na život

4. Prvním z nich je základní právo na život. Lidský život je posvátný a nenarušitelný od okamžiku početí až do přirozeného skonu. Boží přikázání *Nezabiješ!* vymezuje hranice, kte-

ré není dovoleno nikdy překročit. »Bezprostřední a úmyslné zabití nevinné lidské bytosti je vždy aktem hluboce nemorálním.«⁽⁴⁾

Právo na život je nenarušitelné. To nás nabádá k pozitivní volbě, k volbě života. Rozvoj kultury, která se řídí takovou zásadou, zahrnuje všechny oblasti života a zajišťuje ochranu lidské důstojnosti v každé situaci. Opravdová kultura života zajišťuje nenarozeným právo přijít na svět a současné chrání novorozené, zvláště děvčátka, před zločinem vraždy dítěte. Obdobně také zajišťuje postiženým možnost rozvíjet svůj potenciál a nemocným a starším potřebnou péči.

Nejnovější úspěchy genetického inženýrství nás konfrontují s výzvami, které vyvolávají hluboké obavy. Aby vědecký výzkum v této oblasti sloužil dobru člověka, musí jej v každé etapě doprovázet citlivá etická reflexe, jež nachází své vyjádření v příslušných právních předpisech, které střeží nenarušitelnost lidského života. Život nesmí být nikdy degradován na úroveň pouhého předmětu.

Vyslovit se pro život znamená také zavrhnout všechny formy násilí; veškerou nouzi a hlad, které sužují tolik lidí; všechny válečné konflikty; zločinný obchod s narkotiky a pašování zbraní; bezmyšlenkovité ničení přírodního prostředí.⁽⁵⁾ Za všech okolností musí být zajištěno právo na život nezbytnými právními a politickými zárukami, není totiž možno brát na lehkou váhu žádný krok proti právu na život a proti důstojnosti každé jednotlivé osoby.

(Pokračování příště)

⁽¹⁾ Srov. *Redemptor hominis* (4. března 1979), AAS 71 (1979), 296

⁽²⁾ Všeobecná deklarace lidských práv, Úvod

⁽³⁾ Srov. zvláště Vídeňská deklarace (25. 6. 1993), Preambule, 2

⁽⁴⁾ Jan Pavel II.: *Evangelium vitae* (25. 3. 1995), 57: AAS 87 (1995), 465

⁽⁵⁾ Tamt. 10, l. c. 412

Neklamné svědectví

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Já jsem to viděl a vydávám svědectví

Křest, kterému se Ježíš dobrovolně podrobil, je významnou událostí v jeho životě. Čtení této neděle tě proto zve ještě jednou k Jordánu, aby sis odtud odnesl neklamné svědectví, že Ježíš z Nazareta je skutečně zaslíbený Mesiáš. S touto jistotou jej máš pak vytrvale provázet při jeho veřejném působení, aby se i tobě dostávalo z hojnosti ovoce jeho příchodu. Pros Ducha svatého, aby otevřel tvé srdce nejen k pokornému přijetí Janova svědectví, ale aby i z tebe vychoval Ježíšova svědka.

Z dlouhé řady proroků Starého zákona je Jan povolán, aby vstoupil také do Nové úmluvy, aby Mesiáše nejen předpověděl, ale aby na něho přímo ukázal a řekl: To je on! Proč právě Jan? Protože Bůh tak rozhodl. Bůh si vždy vybíral a i nadále si vybírá mezi lidmi ty, kteří mají být jeho posly. Činí tak někdy obdivuhodným způsobem, který má podpořit jejich věrohodnost. Právě na Janově osudu můžeš obdivovat úžasnou režií Ducha svatého. Připomeň si, co o něm předpověděl anděl, který oznámil Janovo podivuhodné narození: *Již v mateřském lůně bude naplněn Duchem svatým. Mnoho izraelských synů obrátí k Pánu. Půjde před ním, aby obrátil neposlušné k smýšlení spravedlivých a připravil Pánu ochotný lid.*⁽¹⁾ Není to přesný výčet toho, co se děje u Jordánu?

Vzpomeň si také, co o Janovi řekl jeho otec, když se mu rozvázal jazyk po jeho narození: *A ty, dítě, budeš prorokem Nejvyššího, neboť půjdeš před Pánem připravit mu cestu, dát jeho lidu poznání spásy v odpuštění hříchů.*⁽²⁾ A nyní jsi svědkem, jak Jan, který donedávna žil v skrytosti na poušti, vyzývá lid, aby připravil cestu tomu, který přijde: *Za mnou přichází ten, který má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.* Janova totožnost může tedy být pro tebe nesporná.

Ale i sám Jan musí mít jistotu. Má za úkol rozpoznat Mesiáše. Jeho slovo bude tedy mít rozhodující význam. Duch svatý, který vede pečlivě jeho život od samého počátku až do tohoto klíčového okamžiku, dává mu jako záruku a znamení sama sebe: *Na koho spatříš sestupovat Ducha a zůstat na něm, ten je to!*

Prorocství, které se splnilo na Janovi, má být pro tebe zárukou, že i jeho svědectví je pravdivé. Splnilo se na něm to, co bylo předpovězeno: že se zázračně narodí, že přijde před Pánem a obrátí mnohé. Nyní můžeš být při tom, jak se naplňuje, co Jan sám předpověděl. Slyšíš jej, jak slavnostně prohlašuje o Ježíši z Nazareta: *Vydávám svědectví, že toto*

je Syn Boží. Je tedy mnohem více než jen jedním z proroků. Věříš mu doopravdy?

Je tu ještě jedno svědectví Janovy věrohodnosti, totiž způsob, jakým zůstává až do smrti věren svému úkolu. Je to jeho skromnost, nezištnost a pokora, s jakou plní své celoživotní poslání. Neaspiruje na víc než na to, k čemu byl Bohem povolán: uvést Mesiáše slavnostně do jeho úřadu. Jistě sis všiml, že vytoužený Mesiáš odchází tak náhle, jak přišel, a zanechává takřka beze slova v pustině svého Předchůdce, který pečlivě a důsledně připravil cestu Mesiáši, ukázal v pravou chvíli na jeho osobu a nyní s radostí a v tichosti ustupuje do pozadí: *Vy sami mi musíte dosvědčit, že jsem řekl: „Já nejsem Mesiáš, jsem poslán před ním.“ A tak je má radost dovršena. On musí růst, já pak se menšit.*⁽³⁾ Až skončí v Herodově vězení, nepošle za Ježíšem učedníky se žádostí, aby na něm splnil, co řekl Izaiáš, když předpověděl o Mesiáši, že *vyvede vězně ze žaláře.*⁽⁴⁾ Jeho krev se spojí s *veškerou spravedlivou krví na zemi prolévanou, od krve spravedlivého Ábela až po krev Barachiášova syna Zachariáše, zabitého mezi chrámem a oltářem.*⁽⁵⁾ To je pravá mzda skutečných proroků.

Jan si získává nespornou pověst a autoritu také tím, že všechna jeho slova jsou v plném souladu s jeho vlastním příkladem a přísným životem. Ale jak dosvědčuje evangelium, jedny přesvědčil, jiné však nikoliv. Ačkoliv *všichni mají Jana za proroka*, jsou zde především židovští předáci, kteří *neuvěřili*⁽⁶⁾. Mohou tím snížit jeho věrohodnost? Právě naopak. Není to jediný případ, kdy někteří lidé, aniž to tuší, právě svou nevěrou potvrzují věrohodnost Božího svědka.

Chápeš, jaká je to milost, že můžeš vidět a slyšet to, co vidíš a slyšíš? Stačí tobě to, čeho jsi dnes u Jordánu svědkem, abys uvěřil? Ať je Janovo svědectví jakkoliv přesvědčivé, vždy ti zůstává ještě dostatečný prostor pro tvé vlastní rozhodnutí, a můžeš se přidat k těm, kteří uvěřili, nebo k těm, kteří žádné svědectví neuznávají. Ani nejpádnější důvody nemohou totiž nahradit to, co je rozhodující, totiž souhlas tvé víry. Bůh respektuje tvou svobodu a nevnučuje ti žádné přesvědčení. Teprve díky víře, spojené s úctou a pokorou, skutečně přijímáš i to, co je nesporné. Neboť ve skutečnosti jediné, co můžeš a máš udělat, je svobodně projevit *ochotu uvěřit. Tělo a krev tě samy nepřesvědčí, kdo je Ježíš.*⁽⁷⁾ I Jan je výrazným dokladem, že jenom *pod vlivem Ducha Božího může někdo říct: »Ježíš je Pán.«*⁽⁸⁾

Je to týž Duch, který od mateřského lůna připravoval Janovo svědectví, týž Duch, který je pro něho u Jordánu sám neklamným znamením, týž Duch, který tu sestupuje v podobě holubice na Mesiáše, takže se *vrací od Jor-*

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 49,3.5–6

Hospodin mi řekl: „Jsi mým služebníkem, Izraelem, proslavím se tebou.“ Avšak nyní praví Hospodin, který si ze mne utvořil služebníka již v matčině lůně, abych zas k němu přivedl Jakuba, abych mu shromáždil Izraele. Tak jsem ve cti u Hospodina, (protože) Bůh můj je mou silou. Řekl mi (tedy): „Nestačí, že jsi mým služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmeny a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě dám národům jako světlo, aby se spása má rozšířila až do končin země.“

2. čtení – 1 Kor 1,1–3

Pavel, z Boží vůle povoláný za apoštola Ježíše Krista, a bratr Sosthenes členům církevní obce Boží v Korintě, kteří byli posvěceni v Kristu Ježíši a povoláni do stavu svatých, a také všem, kteří kdekoli vyzývají jméno Pána Ježíše Krista, Pána svého i našeho. Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Evangelium – Jan 1,29–34

Na druhý den Jan viděl Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa! To je ten, o kterém jsem řekl: ‚Po mně přijde ten, který má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.‘ Ani já jsem ho neznal, ale proto jsem přišel křtít vodou, aby byl zjeven izraelskému národu.“ A Jan vydal svědectví: „Viděl jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. Ani já jsem ho neznal, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: ‚Na koho uvidíš sestupovat Ducha a zůstat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.‘ A já jsem to viděl a dosvědčuji: To je Syn Boží.“

dánu plný Ducha svatého.⁽⁹⁾ Otevři se pokorně působení tohoto obdivuhodného božského Strůjce, bez něhož se neobejde ani sám Mesiáš. Netroufáš-li si na víc, dej mu najevo alespoň ochotu k ochotě přijímat skrze Ježíšovo slovo jeho božské vedení. Tvůj Pán se přece nechce spokojit jen s Janovým svědectvím. Počítá s tím, že i ty se připojíš k těm, kteří přijmou Ducha svatého a *budou jeho svědky až na konec země.*⁽¹⁰⁾ Žalmista ti pod vlivem Ducha nabízí výmluvnou odpověď: *Rád splním tvou vůli, chci zvěstovat spravedlnost ve velkém shromáždění, mé rty se tomu nebrání, ty to víš, můj Pane!*⁽¹¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 1,15.17; ⁽²⁾ Lk 1,76n; ⁽³⁾ J 3,28-30;

⁽⁴⁾ Iz 42,7; ⁽⁵⁾ srov. Mt 23,35;

⁽⁶⁾ srov. Mt 21,24-27; ⁽⁷⁾ srov. Mt 16,15;

⁽⁸⁾ srov. 1 Kor 12,3; ⁽⁹⁾ Lk 4,1;

⁽¹⁰⁾ srov. Sk 1,8; ⁽¹¹⁾ srov. resp. žalm 40.

Vincenc Palotti

* 21. dubna 1795 – † 22. ledna 1850

Sv. Vincenc Palotti žil na počátku minulého století, ale jeho život je více než podnětný pro současnou dobu. Svědčí o tom jeho svatořečení v průběhu Druhého vatikánského koncilu 20. ledna 1963. Jeho životní dílo je prorocké pro současnost, především pokud jde o otázky povolání laiků v Církvi a ve světě.

Narodil se jako třetí dítě dobře situované římské rodiny. Jeho vývoj ovlivnil příklad jeho rodičů: »Bůh mi dal svaté rodiče.« Již jako dítě se vymykal z rámce svých vrstevníků na svůj věk neobvyklou vážností. Rád doprovázel svoji matku do kostela a při návštěvách nemocných. Projevoval se u něho hluboký soucit s každou lidskou bídou. Ve své odvážné aktivitě zašel tak daleko, že daroval bez vědomí rodičů bez okolků své lůžko jednomu chudákovi. Cestou k tetě do Frascati daroval jednomu chudému své boty i své kalhoty a přišel ke zděšené tetě jen v košili.

Ve škole držel krok s ostatními jen s velkou námahou. Přesto chtěl být knězem. Rodiče s jeho úmyslem souhlasili. Nakonec byl při studiích tak úspěšný, že uzavřel studium teologie doktorátem. Františkáni jej do noviciátu nepřijali, protože měl chatrné zdraví. Rozhodl se tedy pro život světského kněze.

Palotti chtěl z života vyzískat co nejvíce. »Čas je krátký, drahocenný a nenahraditelný. S Boží milostí bych ho chtěl využít tak, jak by to udělal člověk, který by dostal před smrtí možnost, aby napravil všechnu svou minulost,« napsal si jako student do deníku. »Nikdy nezahálet!« »Málo mluvit a hodně pracovat!« To byla jeho hesla, na která se stále znovu odvolával. »Chci dělat všechno k Boží slávě.« »Chci setrávat v hlubokém klanění před Nejsvětější Trojicí a před Nejsvětější svátostí a v hluboké úctě k mé milované Matce Panně Marii.« »Na každičké, i nejmenší jednání se chci

dívat jako na velmi důležité a chtěl bych je uskutečnit s nekonečnou dokonalostí. Ale kdo může pochopit moji nedostatečnost a moji ubohost?« Udivující byla jeho rozhodnost a jeho vůle začít hned teď bez výmluv a bez výjimek.

»Všechno své jednání chci promyslet, jak by se při něm zachoval Ježíš, Maria, andělé a svatí, a vynasnažím se uskutečnit je s největší možnou dokonalostí a jednat jako oni, ovšem s vědomím své veliké nedostatečnosti.«

Pro jeho spiritualitu mělo velký význam tajemství společenství svatých. Všechny jeho modlitby vycházely z vědomí společenství se svatými a nabývaly tak nové ceny. Společenství svatých bylo pro Palottiho zdrojem účinné síly a rozhodujícím a charakteristickým rysem jeho svatosti.

Vycházel při tom z horského kázání. Začal prohlášením, že základem jeho dokonalosti musí být velká chudoba ducha. Rozuměl tomu takto: »Chci se vzdát svého rozumu a své vůle a každý sklon zdůrazňovat svůj rozum a svou vůli budu pokládat za svého úhlavního nepřítel.«

Od 21. roku života se u něho projevuje stále více jeho touha po trvalém a základním prvku jeho duchovního života. Často opakuje: »Všechno, všechno, všechno, nic, nic, nic. Jen Bůh sám, sám, sám. Ustavičně trpět a být pohrdán pro Boha. Kéž bych mohl mít nekonečnou lásku!« »Čím blíže Bohu, tím blíže jeho tvorům!« napsal Palotti ihned po tom, co ujišťoval, že hledá »jen, jen, jen Boha!«.

»Chci pomáhat chudým tak, jak nejlépe to mohu udělat k Boží slávě. Když vidím podvedené, opuštěné a utlačované osoby nebo myslím na ně, chci v sobě probudit živý soucit s těmito tvory a pomáhat jim v jejich námaze tím, že nesu jejich břemeno; chci je potěšit tím, že jim řeknu, že čas jejich utrpení je krátký, ale radost bude věčná. Ale protože vzhledem ke své ubohosti nemohu ničeho dosáhnout, chci prosit spravedlivé na zemi, svaté v nebi a dobrého Boha, aby pro své nekonečné milosrdenství a pro zásluhy Ježíše a Marie sám převzal péči o dílo svých rukou.« Od lásky k Bohu sestoupil Palotti k lásce k tvorům a od lásky k tvorům se pozvedá k lásce k Bohu. Oba tyto směry lásky se nejen nevylučují, ale naopak navzájem oplodňují.

Jeho zápas o pokoru

Vincenc cítí nutnost ustavičné hluboké pokory. »Moji ubohost, moji bídu, moji zlobu, moji nevděčnost, kdo je může změřit? Nikdo, nikdo kromě mého Boha.« To vše však není nic proti odvaze a lásce, která vyniká z těchto jeho slov: »Když přemyslím o nekonečné dobrotě svého Boha, pak jsem přesvědčen, že mi daruje takový nadbytek posvěcující milosti, že bych si ani v ráji nemohl přát něco více.«

Kněžské svěcení 16. května 1818 v Lateránské bazilice

Vincenc Palotti chápal svůj kněžský život jako neaktivnější a nejrozhodnější službu Bohu a lidem. Myšlenky Francouzské revoluce mnoho lidí zmátly. R. 1848 vzplál revoluční požár, který zachvátil celou Itálii, vypudil papeže do vyhnanství a zničil papežský stát. Mladý kněz poznal jasným pohledem nouzi a nebezpečí své doby. Cítil se zavázán, aby až doposledku své síly nešetřil pro podporu věci Boží a Církve.

Sv. Vincenc Palotti podle posmrtné masky

Skrytá drobná práce

Vincenc Palotti zastával mnoho úkolů. Byl např. repetitorem na jedné teologické vysoké škole, v jednom hospici s 200 lůžky pečoval o chudé a opuštěné muže. Pořádal četné exerciční kursy především pro chudé vrstvy obyvatel. V 33 letech byl spirituálem římského kněžského semináře a r. 1834 rektorem neapolského chrámu Svatého Ducha. Byl stále známější. Vykládalo se o něm, jak dobře dokáže potěšit nemocné a připravit umírající na smrt. Když se objevil u postele nemocného, přinesl s sebou často obdivuhodnou duchovní proměnu. Měl dar obrácení zatvrzelých srdcí a osvědčil se jako dobrotivý, soucitný a činorodý otec. Jak často podaroval své nejnutnější potřeby. Když přišel někdy v otrhaném plášti nebo v dřevěných botách, bylo jasné, že vyměnil ty své s nějakým chudákem. Když sám neměl, co by jim dal, dal se do jejich služeb jako žebrák.

Počátkem r. 1840 přijal duchovní vedení velké věznice Carceri nuovi. V r. 1842 převzal pastorační péči o vojáky papežské armády. V r. 1844 měl převzít péči o nemocné vojáky ve vojenském špitále. Pod jeho vlivem se stal tento špitál svým duchem přímo vzorem. Uprostřed vši této aktivity vedl Palotti nanejvýš intenzivní život modlitby a askeze.

»Láska Kristova nás pudí.«

Píše: »Dělejte každou věc tak, jako by byla tou poslední ve vašem životě, ale vždy s láskou a horlivostí.« »Tam, kde není čisté a prosté lásky k Bohu, nemá duchovní život smysl a je přetvářkou.« »Bez lásky je křesťan jako socha, která stojí na nohou jen díky své váze; stačí malý otřes a spadne a rozbije se na kusy.« »Tajemství duchovního života spočívá v lásce k Bohu. Dělejte znamení kříže a poklekejte z lásky, pokořujte se z lásky, zachovávejte čistotu z lásky k Bohu. Kde není lásky k Bohu, tam jsou i objektivně ctnostné úkony pouhým egoismem, marnivostí a pózou.«

»Boží milosrdenství je moje milosrdenství.« Sv. Vincenc se bezmezně opíral o Boží milosrdenství. »Čím hlubší je propast, která má být vyplněna, tím vznešeněji září Boží milosrdenství.« »Můj Bože, jelikož jsem příčinou všeho zla a překážkou všeho dobrého, jsem si jist, že jsem tím nevhodnějším objektem, na kterém se může proslavit tvé milosrdenství.«

Světčova odvaha

»Mám velkou důvěru, že Boží dobrotu mi dá v hojnosti všechny milosti, které mě udělají svatým a umožní mi udělat velké věci k Boží slávě. Mám proto takovou důvěru, že věřím, že jsem takovou milost již obdržel.« Boží milost je pro Vincence klíčem, který nikdy nesehlal. Bůh může všechno a Boží láska nemá hranic. »Na přímluvu blahoslavené Panny Marie a celého nebeského dvora Bůh

mě objímá ve svém nekonečném milosrdenství, mne nejnevhodnějšího, aby se na mně uskutečňoval trvalý zázrak milosrdenství, a ten zázrak se již stal, podobně jako v Marii Bůh uskutečnil zázrak milosti.« »Cestou k svatosti je pokora. Touha po mimořádných věcech, jako jsou vidění, extáze a jiné mimořádnosti, je obyčejně plodem duchovní pýchy.« Při každé příle-

»Nejsem schopen dát vůbec někomu dobrý příklad, ale s Boží milostí mohu posvětit celý svět.«

žitosti prohlašoval, že není nic než hřích, ale ještě častěji volá: »V Bohu jsem všiml!«

Společnost katolického apoštolátu

9. ledna 1835 obdržel Vincenc Palotti při mši svaté inspiraci založit dílo, které by sloužilo cíli zanítit mezi katolíky lásku, aby se šířila víra a množila díla milosrdné lásky. Řekl o tomto záměru svým přátelům kněžím, laikům a řeholníkům. Již v dubnu 1835 si skupina čtyřiceti římských kněží a laiků vyžádala od kardinála-vikáře právní uznání a požehnání. Společnost byla otevřena pro všechny stavy: řeholníky, světské kněze, laiky, muže i ženy všech stavů, každého věku a vzdělání. Spolupráce spočívá v práci, modlitbě a darování opotřebovaných předmětů nebo peněz, ale to všechno bez závazku. Dobrovolnost je základním znakem jakékoliv spolupráce. Ve vedení společnosti byli i laici. Společnost byla připravena sloužit papeži a biskupům v jejich záležitostech. Maria, »královna apoštolů, naše naděje a naše přímluvkyně«, byla symbolem, patronkou, prostřednicí milostí a vzorem pro Společnost. Láska k Bohu a k bližním měla být inspirující a hybnou silou celé Společnosti a všech

jejích členů. Modelem byla svatá Rodina nazaretská; nespočívala na právních závazcích, nýbrž na moci lásky, která je silnější než smrt.

Rozpuštění Společnosti r. 1839

Současně vzniklo jiné sdružení: »Sdružení pro šíření víry«, které Palottio společnost aktivně podporovala. Ale některým

Sv. Vincenc Palotti

světčovým protivníkům se zdálo, že tato dvě díla si konkurují, a usilovali o rozpuštění Společnosti. Papež ovlivněný jejich hlasy vydal dekret o zrušení Palottio Společnosti.

Palotti přijal dekret a nehnul přitom ani brvou. Odebral se však k papeži a vysvětlil mu podstatu svého díla. Dekret byl odvolán, ale těžkosti zůstaly. Starosti o Společnost spolu s epidemií cholery při vratkém zdraví světce vedly nakonec k jeho zhroucení. Musel se na nátlak svých přátel uchýlit do Frascati, aby se zotavil. Ale i tam jej nacházely četné dopisy, které prosily o pomoc nebo o radu. Jednomu ze svých nejaktivnějších spolupracovníků Palotti napsal: »Kdo se snaží dosáhnout dokonalosti, musí dělat znamení kříže na způsob sv. Františka Saleského: Když se dotýká čela, říká: Sám ze sebe nemohu nic; když se dotýká hrudi: S Bohem mohu všechno; když se dotýká ramenou: Chci udělat všechno z lásky k Bohu; když opět spíná ruce: Bohu sláva a mně pohrdání.«

Počátek posledního úseku života

V roce 1840 se Vincenc domníval, že stanul na prahu věčnosti, a připravoval se intenzivně na závěr svého života. Chtěl

se setkat s Pánem dokonale připraven a každý den měl být velkým dnem a každý okamžik tím nejkrásnějším okamžikem, protože každý den je dnem Božím a každý okamžik může být začátkem věčnosti. V myšlence na smrt nebylo nic smutného, naopak, byla pro něho spíše povzbuzením.

V následujících letech byly nepokoje v Římě stále větší. Papež Pius IX. utekl z Říma. I pro mladou Společnost byla situace stále kritičtější. Palotti se musel skrýt v jednom irském ústavě. Zde se plně věnoval modlitbě a pro mši svatou si vyhradil velmi mnoho času a upadal přitom do vytržení. V červnu 1849 dobyly Řím francouzské oddíly. Vincenc Palotti mohl opět zahájit svou činnost. Koncem roku vytyčil světec, že brzy zemře. Během oktávu Zjevení Páně strávil celou noc ve zpovědnici. Za vlhkého chladného dne daroval svůj plášť chudákovi. Přitom se nachladil a dostal vysokou horečku. Lékaři konstatovali zánět plic a pohrudnice a vyloučili možnost uzdravení. 19. ledna přijal svátosti umírajících. Nemocný setrval v ustavičné modlitbě. Rozmlouval pouze s křížem a se svou milovanou nebeskou Matkou. Když jej přátelé vyzývali, aby prosil o své uzdravení, řekl: »Můj Bože, můj Bože, nechte mě jít tam, kam chce Bůh!«

Jak prorocký byl jeho život a jeho dílo, dokládá tento úryvek z koncilních dokumentů: »Protože Kristus, poslaný Otcem, je zdroj a počátek veškerého apoštolátu Církve, je zřejmé, že plodnost apoštolátu laiků závisí na jejich živém spojení s Kristem. Pán přece řekl: *Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic.* (J 15,5; Apost. actuos. 4)

Sestra Jana Františka Citáty jsou z knihy Vincence Palottiho: Bůh, nekonečná láska, Palotti Verlag, Augšpurk 1981.

Překlad -Iš-

Být svatý?

Když se díváme na obrazy svatých a světic, které září krásou a světlem, často se nám zdá, že jsou příliš vzdálení od světa. Jakou svatost vlastně vyzařují a jak je taková svatost vůbec možná?

Pravý význam svatosti

Nesmíme se nechat odradit, když se díváme na dokonalé tváře svatých, kteří na nás shlížejí z obrazů nebo z chrámových oken. Ovšem ne vždy jsou světci zobrazeni právě tak. Např. v katedrále v Chartres jsou na oknech vyobrazeni starozákonní světci, jak nesou na svých ramenou světce novozákonní. Mnohem méně životná nám připadají zobrazení z 19. století: světci stojí ve svých výklencích a podstavecích strnule jako velikonoční paškál a působí jako něco pro obyčejného člověka nedosažitelného. Ale svatost je něco jiného. To poznáváme, když se zahlubáme do života světců. Věřím, že žijeme v době, ve které je kolem nás spousta světců. Svatý je především lidská osoba, muž nebo žena, který se nijak nevznáší nad zemí. Svatým se stává člověk ze svého hříšného lidství skrze Boží milost. Někteří lidé jsou přímo šokováni, když jim řeknu, že i svatí mají své chyby. My si představujeme světce jako bezchybné, neporušené, dokonalé lidi, ale to není správné. I svatí mají chyby. Neboť svatý je především člověk se svým temperamentem a svými hříchy.

Ale proč je potom napsáno *Budte svatí, protože já jsem svatý?* Když je Bůh bez viny, pak by i svatý měl být bez viny, aby byl obrazem svého Boha. Jak se tedy dá vysvětlit, že i svatý má chyby? Žádný člověk nemůže o sobě tvrdit, že je svatý. Nikdo nemůže prohlásit svatost za své vlastnictví, protože jedině Bůh je svatý.

»Svatý« zní v hebrejštině »kadoš«, a to znamená »odložený«, »vyňatý«. V dějinách

spásy je izraelský národ »vyvolený«, vyňatý, ale to neznamená, že všichni židé jsou svatí. A přesto to byl národ, do kterého chtěl Bůh vložit Ducha své svatosti. Podobně můžeme říct, že svatý je »vyhrazen« pro Boha. Zasvětil se Bohu.

Toto »sebeuposvěcování« se má v našem životě ustavičně uskutečňovat tím, že se zřikáme

Sv. Maximilián Kolbe jako vzor svaté radosti i ve vězení

vlastní tížadosti, svých vlastních přání a podobně. Dříve se tomu říkalo »umrtvování«. Člověk stále více opouští sám sebe, aby vstupoval do Boha, do Kristova těla.

Svatost je prožívaná křestní milost

Svatost získáváme jako dar. Všichni lidé jsou povoláni ke svatosti. Při křtu je nám darována posvěcující milost. Dovolíme-li, aby křestní milost v nás byla životná a působila, máme podíl na pohybu posvěcování. Mohli bychom světce nově definovat: Je to pokřtěný, ve kterém se křestní milost plně roz-

vívá. Každý člověk je povolán k tomu, aby se stal svatým. Jak Církev, tak svět potřebují svatě. Svatost, která je člověku darována, není určena pro něho samého, nýbrž pro Církev. Svatost svatých září v Církvě, a ta má pak velký vliv na svět. Pomyšleme např. na matku Terezu. Skrze ni získala Církev velký lesk. Tisíce sester a bratří následují její příklad a cestu modlitby, odříkání a bliženské lásky. Jsou něco jako ikony Kristovy lásky, které působí mezi těmi nejubožejšími, a tak jsou ozdobou Církvě. Svatost tu nebyla darována, aby se ně-

stavovat nikoliv jako nedostupnou, schůdnou jen pro dokonalé, nýbrž zvát ke svatosti každého člověka. Svatost je posledním cílem každého křesťana a tím, že se člověk stává svatým, vrací se ke svému nejvlastnějšímu povolání. Je útěchypné, když si uvědomujeme, že všichni pokřtění s Kristem zemřeli a vstali z mrtvých a v nebi budou jen samí svatí. Bez této svatosti nikdo nespasí Boha, říká nám apoštol. Všichni jsme povoláni vidět Boha, Boží slávu, dívat se na nebeskou Církev. Všichni jsme tedy povoláni, abychom se stali svatými, i když snad až po smrti. Jednoho dne budeme svatí: všichni, kdo přijímají Boží milosrdenství, i ti největší hříšníci budou v nebi svatí.

Proč jsou jen někteří lidé svatořečení, když na světě je určitě mnohem více svatých? Bůh nám dává jako dar vzory: sv. Maximiliána Kolbeho, sv. Františka z Assisi, sv. Pavla, které nazýváme velkými světci, kteří žili jako vzor toho, k čemu jsou povoláni všichni. Nabízí je s jejich ctnostmi Božímu lidu jako vzory. Ale je důležité vědět, že každý svatý měl svůj zvláštní úkol. Když si tedy někdo řekne: »Miluji Ježíše. Chci patřit na Boha. Chci se stát svatým!« a pak se všemožně snaží být jako Terezička nebo sv. Jan od Kříže, nikdy toho nedosáhne, i když se o to bude velice snažit. Protože každý člověk má od Boha jiný úkol.

Boží milost působí v lidské slabosti

Největší svatou všech dob je přirozeně Panna Maria. Od jejího početí si ji Bůh připravoval. Celý život ji vedl. Byla připravována na velký úkol stát se novou Evou, Matkou nového Adama.

Lidé, kteří se stali svatými později, vyjadřovali často již jako děti touhu po svatosti. Touto touhou všechno začíná, v ní se ukazuje působení Boží milosti. Sv. Pavlu Pán řekl: *Postačí ti moje*

milost. Tato milost v nás pracuje. Jak by člověk mohl mít tuto vůli po svatosti, aniž by propadal omylu, že jí může dosáhnout vlastními silami? Jak můžeme nechat v sobě působit Boží milost? Vzpomínám si na několik lidí, kteří mě prosili o radu. Řekli mi: »Už od dětství jsem chtěl být svatým. Často jsem ztrácel odvahu, ale pak jsem vstoupil do řeholní společnosti, protože se mi zdálo, že tam jsou nejlepší předpoklady pro svatost: nejvíce ctností, lásky k bližním, umrtvování atd... Ale po nějakém čase jsem zeslábl a od té doby je všemu konec.« »Nikoliv,« říkám těmto lidem, »právě naopak, právě teď má u vás Bůh svou šanci.« Nějaký manželský pár si může v lidské rovině velmi dobře rozumět. Je to jakási spřízněnost bytostí. Ale po určitém čase přijde bod, ve kterém si jeden řekne: »Ten partner už není takový, jako když jsem si jej vybral... to už není ta žena, se kterou jsem se oženil!« Právě to je okamžik, kdy začíná správně jejich společná cesta ke svatosti. Zde začíná křesťanské manželství jako něco nadpřirozeného, krásného, tajemného a zcela ve spojení s Ježíšem a s Církví. Církev v sobě nese veliké tajemství. Totéž platí pro cestu ke svatosti.

Je zapotřebí času a mnoho milostí

Bůh si dává načas, aby si připravil své svaté. V tomto ohledu jsou si všichni velcí svatí rovni. Bůh si nechává často mnoho let a tento čas přípravy se zdá být protikladem k tomu, co se z těchto lidí má stát. Vzpomínám si na sv. Alberta z Polska, který byl teprve nedávno svatořečen, nebo na Jean-Jacquese Olieru, zakladatele kněžských seminářů ve Francii. To platí o Františku Marii Libermannovi. V okamžiku, kdy chtěli začít svou činnost, u P. Libermannu v předvečer jeho kněžského svěcení, byli Bohem »raněni«, přesně tak jako Jakob v zápase s andělem. A pak to může trvat

V katedrále v Chartres jsou na oknech vyobrazení starozákonní světci, jak nesou na svých ramenou světce novozákonní

měsíce, roky, někdy i třicet let! Bůh působí v duši vyvoleného člověka určitým způsobem, který bourá všechny jeho jistoty.

Musíme nasadit své síly, abychom se stali svatými, ale nikdo toho nedosáhne sám. Mnozí svatí prožili mnoho let svého života jako nemocní. Říkali jim, že se svým zdravím se nemohou do ničeho pouštět, že se musí šetřit. Vzpomeňme si na Maximiliána Kolbeho, nad kterým již ve 24 letech lékaři lámali hůl. Podobně sv. František Saleský, který měl nevyléčitelnou chorobu. Také matka Tereza musela, podobně jako jiní svatí, strávit určitý čas v sanatoriu. Neměla už vůbec žádné síly. Zůstala jako Jakob až do konce svého života zraněna. Svatí jsou oslabeni a po celý svůj život nemo-

hou spoléhat na své vlastní síly, budovat na svých vědomostech, nýbrž pouze na nebi, na síle, která odtud přichází.

Zeptáte se: »To musí člověk automaticky trpět, aby se mohl stát svatým?« A znáte nějakého svatého, který netrpěl? Takoví nejsou, a to z hned z několika důvodů. Především každý svatý je důvěrným přítelem Ježíše Krista, neboť svatost není nic jiného než účast na mystickém těle Kristově. Přirozeně, svatý prožívá Kristovu radost i mimo utrpení. Prožívá tajemství plná radosti a slávy, prožívá úžasné hodiny, ve kterých má účast na Boží slávě, okamžiky vytržení, vidění atd. Prožívá obdivuhodnou blaženost, když vidí, jak Bůh působí v chudých. Ale současně nese svatý na sobě Kris-

tovo utrpení. Dokud lidé na zemi trpí, bude i Kristus trpět. Svatí podle svého úkolu přijímají účast na Kristově utrpení. Aby zažili skutečný soucit, ožívá v nich soucit s trpícím Kristem. Svatí nutně trpí, protože trpí svět.

Bůh neformuje své svaté kovářským kladivem

Svatý farář Arský říká: Aby se člověk stal svatým, potřebuje čas a mnoho utrpení. Proč potřebuje čas? Bůh nepracuje s kovářským kladivem. Krok za krokem utváří vůli dotyčné osoby, a to s jejím souhlasem. I z toho důvodu trvá tento proces dlouho, protože Bůh nikoho nenutí. Teprve pozvolna říkáme Pánu »ano«, »pokračuj«. Někdy klademe po celé měsíce odpor a říkáme: »Ne, to bych neunesl.« Ale náhle ucítíme, že Bůh nás miluje a ví, co potřebujeme. Potřebuji přesně to, co se nyní stane. A pak řeknu: »Udělej se mnou, co chceš Ty!«

Utrpení nespočívá v tom, že bychom nemohli vidět Boží světlo tak, jak bychom chtěli. Bůh do nás vložil velkou touhu po svatosti a on jí dává vzrůst.

Dělat všechno z lásky

Jak ale můžeme konkrétně jít po cestě svatosti? Někdy se nám zdá, že to trvá velice dlouho, protože my jsme plní předsudků. Myslím, že nejlepší praktický návod ke svatosti jsou malé rady, které nám dává Terezička z Lisieux. Vedou k odevzdanosti. Terezička se odevzdala beze zbytku. Přestala říkat: »Já chci!« Nikdy neříká: »Já chci udělat pro Boha to nebo ono.« Jeden Terezčin návod říká: dělat všechno z lásky, např. z lásky zvednout ze země jehlu, pozametat z lásky chodbu, všechno takové maličkosti. Je třeba také vědět, že svatými se nemůžeme stát sami. Svatými se stáváme skrze druhé. Tyto malé rady jsou velmi cenné a klíčem k nim je důvěryplná odevzdanost. Být opět jako malé děti a nechat

Na cestě ke svatosti

Všichni jsme povoláni ke svatosti. Na cestě k ní se ale bohužel často zastavíme u překážek. Je jich plno, a tak se kolikrát není co divit našim zastávkám a zpožděním, ačkoliv je nejvíc k podivení to, že si Nekonečné, Nejvyšší necháváme brát omezeným, a často tím nejnižším! Je to neuvěřitelné, a přesto na denním pořádku.

Nezdržujeme se však u těch nejnižších překážek, přestože zde je to nejvíc k pláči, že za takové věci vyměňujeme Boha. Kolik bychom zde totiž mohli vyjmenovat nejrůznějších věcíček a ubohých cetek, na kolik milovánk svého pohodlí a tělíčka bychom mohli poukázat – to každý ví.

Spíše se zastavme u vážnějších překážek.

První velkou překážkou našeho rozhodnutí mít jen Boha, milovat jen Boha, je slabost našeho poznání. Neochota poznávat. Co to přitom pomůže, mít třeba sebevětší míru daru rozumu, když není pozvedán k Bohu a věcem božským!

Víte přece, jak se rozvíjí naše poznání: že je tu nejdříve poznání vycházející ze smyslové zkušenosti. Dále poznání vědecké, vycházející z pevných a pravdivých principů. A konečně nad tím vším, jako koruna, je poznání rozumu osvíceného a posvěceného vírou.

Na tom prvním stupni je to poznání, o kterém můžeme říct, že je živočišné: smysly poznávající nějaké dobro – podle toho, co jim chutná a za čím se potom ženou. Na této úrovni poznání se člověk nachází v kojeneckém, dětském věku. (Horší, že člověk může takovým zůstat, jestliže nevychovává své smysly vyšším poznáním. Výchově smyslů se

však říká sebezápór, askeze – a ta dnes není „v kursu“.)

Když člověk dospěje k užívání rozumu a své poznání rozvíjí, pak poznává, že smysly nemohou rozhodovat ani o tom, co je pravdivé, ani o tom, co je dobré, nanejvýš jen do jisté míry. Jestliže se však člověk sebevýchovou a sebekázní neodnaučuje své závislosti na smyslech, pak nejen že může zůstat takovým dospělým kojeňátkem, které musí své smysly stále krotit, ale – co je ještě vážnějšího – tímto způsobem v sobě hýčká svrchovaného a zákeřného nepřitele toho nejvyššího poznání, jakého by měl člověk dosáhnout – totiž rozumu poddaného víře. Tomu se ovšem potom nechce poddat – alespoň ne plně, protože je poddaným svých smyslů.

Je to zvláštní, hybridní stav člověka, který na jedné straně pomocí rozumu a víry poznává své nejvyšší dobro – v Bohu, který se a te přesto brodí a blátí

Věčné blaženosti jsme tím bližší, čím více soucitu a lásky máme k duším v očistci.

Sv. Jeroným

za svými „dobříčky“. Ta ho důkladně vodí za nos, a to nejen během jeho pozemského života, ale ještě i po jeho skončení mu ukážou „co proto“, „zač je toho loket“!

Druhou překážkou našeho rozhodnutí mít jen Boha, milovat jen Boha, je zase slabost naší vůle. Ona je to, která působí i při tom prvním, takže se vzájemně ovlivňují.

Co to je za ubohou trosku, ten člověk! „Kdo nás vysvobodí z těla této smrti?“ (Řím 7,24)

Vůle je to, která buď hýčká, anebo rázně zasáhne a bude zasahovat! Ale je to možné dokázat?

„Díky Bohu!“ volá apoštol, „je to možné skrze Ježíše Krista.“ (Řím 7,25) Ještě nám ale zbývá se ptát jako Nikodém: „Jak se to může stát?“ – A Kristus nám řekne: „Ty jsi učitel v izraelském národě, a ty to nevíš?“ (Jan 3,9) To znamená – ty jsi katolický křesťan, a nevíš to? Ty nevíš, že nám Bůh k tomu dává tolik prostředků, se kterými je možné to dokázat?

Přece Bůh nám dal modlitbu, abychom si potřebnou pomoc a sílu vyprošovali. Dal nám Církev, všeobecnou svátost spásy, učitelku pravdy, vychovatelku v dobrém, kromě zvláštních sedmi svátostí, kterými nás posvětčuje a pozvedá k sobě.

Ale také slibuje a dává dary svého Ducha všem, kdo jsou upřímní a po Bohu touží! Ano, sedm darů Ducha svatého je tou tajemnou, ale působivou mocí, když čtyři z těchto darů podněcují a rozvíjejí rozumovou stránku člověka: moudrost, poznání, rada a umění; jeden mohutně odívá vůli – darem síly; a dva poslední jsou darem obou, rozumovosti i vůle, totiž zbožnost a bázeň.

Uvažme toto: jestliže si v tom daru síly nedokážeme hned podrobit dokonale své smysly,

Být svatý – pokračování ze str. 7

v nás působit Boha. Konkrétněji to není možno vyjádřit.

Musíme se bát svatosti?

Co na mne vždy silně zapůsobí, je toto: Když evangelizujeme a uděláme malý dotaz, kdo miluje svaté, říkají skoro všichni: »Já, já!« A když se dále zeptáme: »A chcete být svatí?«, hlásí se sotva dva nebo tři. Zdá se, jako by svatost vyvolávala strach. Proč? Můžeme to vysvětlit tak, že život svatých se zdá být moc přísný. Maximilián Kolbe zemřel v koncentračním táboře a my nemáme chuť jej v tom následovat. Sv. Jana od Kříže uvěznil vlastní spolubratři. Všechny ty zkoušky! Cesta ke svatosti je však také cestou radosti. Sv. Pavel říká, že *utrpení tohoto času nejsou ničím proti budoucí radosti*. Žádný svatý by nechtěl s nikým měnit. Jsou dva druhy mučednictví: násilné, rychlé, tato proměna v planoucí záru, a pak

mučednictví malých plamínek, mučednictví lásky, které trvá po celý život.

Ve filmu »Quo vadis?« slyší Nero, jak si mučedníci uprostřed muk zpívají, a ptá se: »Kdy už konečně přestanou?« A když v Koloseu sestoupí mezi pozůstatky ubohých křesťanů, vidí na jejich tvářích úsměv. Bůh dává to, oč jej prosíme. Miluje nás tak něžně, jako otec miluje své děti, a tiskne mučedníky láskyplně na své srdce. Dává jim zážitky a útěchy, které jsou mnohem více než radosti tohoto světa. Kolik starých nemocných lidí, kteří žijí v Bohu, se z nitra usmívá a s nikým na světě by nechtěli měnit. Jsou mnohem šťastnější než mnoho zdravých lidí, kteří nevědí, jak najít své štěstí, anebo se honí za velmi pomíjejícími věcmi. Bůh dává trpícím potřebnou milost; svatost není nic nedostupného. Proč máme strach ze svatosti? Protože se bojíme

utrpení. Až si ujasníme, že *utrpení tohoto času nejsou ničím proti budoucí slávě, která se zjeví na nás* (Řím 8,18), pak zmizí tato překážka strachu a dostaneme chuť stát se svatými.

Kdo miluje Boha, miluje život, stvoření, skutečnost. Svatí jsou nám docela blízko. Jediný rozdíl je v tom, že se dostatečně neodevzdáváme, abychom nechali v nás působit Boha. Snad nejsme také dostatečně zamilovaní. Velkou hnací silou, která nás uschopňuje, abychom toužili po svatosti a která nás k ní přivádí, je láska. Klíčovým slovem je láska: milovat a být milován, chápat, jak velice nás Ježíš miluje.

Jakmile to prožijeme, budeme jako cizoložnice z evangelia. Nebude nám nic jiného, než zahrnout Ježíše polibky a nechat se naplnit láskou.

Feu et Lumire 50
Překlad -Iš-

proč to nedokážeme v tom snazším, totiž zbožnosti nebo bázní? (Nebo nechceme dokázat?) Pak opravdu – ledaže nechceme!

V tom případě ovšem, jestliže nepřistupujeme ani k těm snazším začátkům, jak můžeme dokázat to, co je náročnější? Zvláště když je řečeno, že „počátkem moudrosti je bázeň před Bohem“ (Sir 1, 14)!

Zase bychom mohli volat: „Já nešťastný člověk!“ (Řím 7, 24) – „My nešťastní lidé!“ Jak už i v těch počátcích jsme dnes nakaženi, a ani si to neuvědomujeme.

Právě před nedávnem jsem si při jedné příležitosti uvědomil, jak nám už co do těch začátků něco velikého schází. Něco jako skromnost, tedy ta bázeň, zbožnost. Jaká to byla příležitost? – Nechci to říkat tak příliš nahlas, aby se nezдалo, že chci tento náhled vnucovat, ale...

Pochlubilo se jedno dítě, že jeho maminka bude mít další děťátko. Za devět měsíců že se narodí...

Uvažoval jsem, proč se z tak intimních a přítom posvátných věcí hned stírá ten pel jejich posvátnosti? O sv. Alžbětě čteme, že se po početí syna Jana „...pět měsíců držela v ústraní“ (Lk 1, 24) Tzn. vlastně dokud to bylo možné – snad ještě i pomocí pláště to skrývala, protože zbožnost, bázeň ji vedly, že říkala: „To vykonal na mně Pán..., když na mě milostivě pohlédl...“ (Lk 1, 25)

Zde člověk nejen tuší, ale přímo „vychutnává“ něco nesmírně velikého (ale dnes už „setřeného“). Ano, tak veliké jsou už ty začátky u těch, kdo se dávají vést Duchem svatým, jeho dary, aby se nakonec stali moudřími, krásnými, svatými.

Když nám unikají takovéto „maličkosti“ – a těch je velmi mnoho – pak se z nich dohromady poskládá vlastně naše neschopnost, ve které nejsme schopni svatým už ani svatě závidět.

Kromě toho maminka – viděna předčasně ve svém mateřství – ztrácí nespornou velikost svého tajemství. Tak jako předčasně probouzené Vánoce – hrubou reklamou, která chce v nabídce vánočního zboží kupčit málem už od začátku podzimu. Ale to s opravdu svatými věcmi nejde, nemají-li být setřeny, a člověk pak připraven o skutečnou radost, které nelze nabýt bez čekání, obětí, např. adventního ztišení, sebezapření.

Velikost mateřství nemůže zaniknout, protože je něčím božským, od Boha. Proto lidské obdivování může jen uškodit Božimu záměru, aby se pravá velikost osvědčovala jen pravými plody. Zde jimi mají být plody bázně a zbožnosti. Jenže právě ty se pak – v důsledcích – ztrácejí např. i v přístupu k nejsvětějšímu tajemství, oběti mše svaté – v hluku batolat.

I zde obdivujeme božskou moudrost ve zmínce o tom, že „...když mu (Ježíšovi) bylo dvanáct let, vydali se na svátky jako obvykle“ (Lk 2, 42) Totiž do chrámu, do Jeruzaléma. „Dvanáct let“ – podle ustanovení zákona, který svatí rodiče s úctou respektovali.

Unikají-li nám „maličkosti“ – a v plodech zbožnosti či bázně se dnes našim očím ztrácí, bohužel, jejich skutečná velikost – pak jsme ve velkém nebezpečí zevšednění i svatých věcí.

Ale svatí nás přesto mocně vybízejí, provokují, jako by nám chtěli říct, že na tom nebyli lépe. Že museli o tom také mnoho přemýšlet, moc se narápít a mnohokrát být pokořeni – k poznání o tom, že i tu největší lidskou slabost je Boží láska schopna hravě překlenout u každého, kdo se umí zastavit, aby se v touze po proniknutí tajemství ptal sebe sama – proč asi Kristus tak učí a co velikého má na mysli, když říká osmkrát to své: „Blahoslavení...“ (Mt 5, 3...)

P. Angelik Mička OP

POSELSTVÍ KRÁLOVNY MÍRU

Medžugorje, 25. 12. 1998

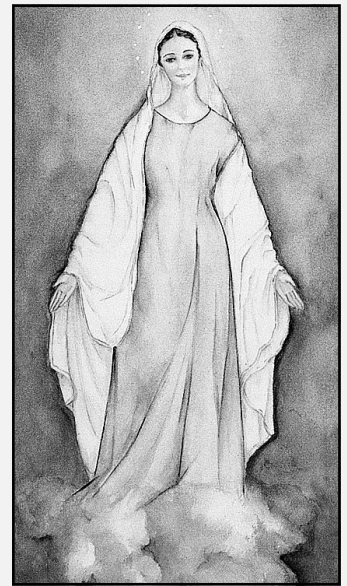
Drahé děti!

V této vánoční radosti si přeji požehnat vás svým požehnaním. Zvláštním způsobem, děti, vám dávám požehnaní malého Ježíše. Necht' On vás naplní svým mírem.

Dnes, děti, nemáte mír, ale usilujete o něj. Proto vás se svým Synem Ježíšem v tento den vybízím: Modlete se, modlete se, modlete se, vždyť bez modlitby nemáte ani radost, ani mír, ani budoucnost.

Usilujte o mír a hledejte jej – ale Bůh je pravý mír.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Roční zjevení Jakovovi 25. 12. 1998

Po zjevení, které začalo v 11.50 hod. a trvalo 12 minut, Jakov napsal: „Gospa přišla radostná. Pozdravila mě jako vždy – Pochválen bud' Ježíš. Hovořila mi o tajemstvích a pak mi dala toto poselství:

Drahé děti! Dnes, v den narození mého Syna, je mé srdce naplněno nesmírnou radostí, láskou a mírem. A jako vaše Matka si přeji, aby každý z vás pocítil v srdci tutéž radost, mír a lásku.

Proto, nebojte se otevřít své srdce a plně se odevzdat Ježíši, vždyť jen tak On může vejít do vašeho srdce a naplnit je láskou, mírem a radostí. Žehnám vám svým mateřským požehnaním.

Jakov se modlil v kruhu své rodiny. Na zjevení se připravil sv. zpovědí a mší svatou. Po zjevení nějaký čas plakal.

Sami od sebe nejsme schopni vytvořit v sobě mír...

O těchto Vánocích není ve světě mír. A skutečnost, že víme o celosvětových událostech, nás nemůže tak snadno nechat v pokoji. Maria je starostlivá o stav světa, ale ještě víc o stav našich srdcí: vždyť ona ví, že na nich závisí mír světa.

Válčí-li navzájem části nás samých, nemůžeme žít v radosti, kterou anděl zvěstuje pastýřům. Je třeba říci, že soulad mezi těmi různými „instancemi“, které způsobem více či méně vědomým řídí náš život, že tento soulad nezávisí pouze na nás. My sami od sebe nejsme schopni vytvořit v sobě mír. Tento soulad vyplývá z Boží přítomnosti v našich srdcích, ze spojení s jeho Duchem, z jednoty naší vůle s vůlí Jeho v odevzdanosti a důvěře malých dětí.

Maria je Královna míru. Úplná odevzdanost do jejích rukou spojená se zasvěcením jejímu Neposkvrněnému srdci nás činí podobné maličkým na prsou matky, jak říká žalmista: Jejich duše je v pokoji a tichu.

Bratr Efraim k poselství Královny míru, 25. 12. 1998

Budu vám stále opakovat: Bud'te věrní

V sobotu 2. ledna oslavil apoštolský nuncijs v ČR J. Ex. arcib. Giovanni Coppa padesáté výročí svého kněžského svěcení za účasti kard. Miloslava Vlká, českých a moravských biskupů, diplomatického sboru, zástupců UK a pražského kulturního života, zástupců jiných církví a velkého počtu věřících, který zaplnil katedrálu sv. Víta. Ve své homilii nuncijs poděkoval všem, kteří se této oslavy účastnili, a pokračoval:

Jsem vám upřímně vděčný za to, že jste dnes ráno přišli, abyste se mnou poděkovali dobrotivému Bohu u příležitosti padesátého výročí mé první mše svaté. Udělali jste mi velkou radost. Zaplat' Pán Bůh!

Ano, je to pro mne chvíle, abych zazpíval „**magnificat**“ s blahoslavenou Pannou. Maria je naším příkladem také v plnění povinnosti díkyvdání dobrotivému Pánu za všechny dary milostí, jež rozsévá v našem životě. Svatý Ambrož, velký mariánský učitel, napsal: „Ať je v nás duše Marie, abychom velebili Hospodina, ať je v nás duch Marie, abychom jásali v Bohu, našem Spasiteli.“ (*Expos. Ev. sec. Lucem, II, 26*) Tato mše svatá je pro mne přece velikým „díkem“.

Děkuji přesvatému **Bohu Otcí**, od něhož přicházejí všechna požehnání, jež nás podporují na naší denní cestě. A pro kněze, pro mne, začínala tato požehnaní velice brzy, povoláním ke

matkou, pro niž jsem žil po celá ta léta s jistotou, že je mou silou a mou spásou.

Děkuji **Duchu svatému**, jenž mne naplnil dary, abych zůstal věrný, a byl ke mně důvěrnější než já sám k sobě. Od něho přicházela všechna charismata kněžství, odvaha, něžnost, útěcha.

Když jsem uslyšel první vabení ke kněžství, kladl jsem velký odpor. Zvláště mne zstrašovala myšlenka, že bych musel kázat. Měl jsem, aniž bych o tom věděl, tytéž Jeremiášovy námitky, jaké jsme slyšeli dnes ráno: „Ach, Pane, neumím mluvit, neboť jsem ještě příliš mladý.“

Ale byla pravda i to, co prorok slyšel: „Nefíkej: Jsem ještě příliš mladý. Neboť kamkoliv tě pošlu, půjdeš, a vše, co ti rozkážu, budeš mluvit. Neboj se, neboť já jsem s tebou.“ (*Jer 1, 6nn*) Také mne poslal po semináři v Albě do Milána, do Říma a až sem, do Prahy, kde slavím své zlaté jubileum. Ale cesty Páně jsou nevyzpytatelné.

Děkuji **Marii**, Panně přečistě, královně kněží a biskupů, že stála vždycky vedle mne, v dobách radosti i bolesti, při tragické smrti mého bratra-letce a mých rodičů, které Pán k sobě povolal oba během šesti dnů.

Děkuji vám, **maminko a tatínku**: byli jste mými prvními evangelizátory, především tobě, maminko, která jsi byla moudrou vychovatelkou nejen v pravdách víry, ale také v uvádění do tajemství života, globální výchovy; a hlavně jsi byla učitelkou radosti a optimismu.

Děkuji svým **učitelům**: počínaje nezapomenutelnou učitelkou v první třídě základní školy, až po profesory v semináři, hlavně dvěma velikánům kultury a svatosti.

Děkuji zejména **papežům**, které jsem osobně znal a na něž si uchovávám velmi významné a milé vzpomínky: Piovi XII., Janu XXIII., Pavlu VI. a Janu Pavlovi I., u něhož jsem měl soukromou audienci v předvečer jeho smrti. Ale hlavně děkuji Janu Pavlovi II., který mi udělil biskupské svěcení a dal mi svou důvěru, když mne poslal jako svého zástupce do této slovanské země, on, první slovanský papež v dějinách, bez něhož by zde nikdy nebyla tak rychle nastoupila svoboda. A především mu děkuji za apoštolský dopis, který mi zaslal k dnešnímu výročí se slovy, jež mě tak radostně překvapila.

Děkuji vám všem, **moji drazí Češi**, které mám tak rád, neboť jsem vám vděčný: za vaši dobrotu, za vaše sympatie a především za vaši trpělivost. Našel jsem u vás svou druhou vlast. Lidi, kteří tolik trpěli a s nimiž jsem ihned našel hluboké duchovní porozumění. Řekl jsem to již dříve a nebojím se to opakovat: **s vámi se cítím jako Čech**. Mám rád vaše dějiny, vaši literaturu, vaši hudbu. A mám rád zejména vaši církev, se kterou denně sdílím její trápení a naděje.

Ano. Z mého srdce stoupá velký dík k nebi a k vám z této katedrály, jež dominuje zlatému městu. Vidím v těchto padesáti letech kontinuitu milostí a odpovědnosti; a chtěl jsem to zdůraznit na malém upomínkovém obrázku, kde jsem dal vytisknout, stejně jako pro primici a dvacáté páté výročí svého kněžství, překrásnou modlitbu Jana Jakuba Oliera:

„*Pane Ježíši, žijící v Marii, přijď a žij ve svých kněžích.*“

Snad jsem příliš důvěrný při mši svaté, která má být dnes je-

Maria je pro nás příčinou radosti, protože nám darovala Ježíše. I my můžeme být pro druhé příčinou radosti, když jim darujeme Ježíše. Lidé dnes hladoví po Ježíši více než kdykoliv předtím. On je jedinou odpovědí, chceme-li na tomto světě skutečně mír.

Matka Tereza

nom oslavou kněžství. Být knězem, to je pokračovat v poslání Krista mezi lidmi: být prodloužením, jakoby svatostí jeho slova a jeho vykopení.

Ale nechtěl bych říkat věci už dobře známé. Chtěl bych jenom podtrhnout, že **kněžství je odpověď lásky Bohu**, který si nás vyvolil; a odpověď věrnosti našemu závazku pro církev. Být knězem, to také znamená: **jít proti proudu**. Řekl nám to svatý Pavel ve druhém čtení: „Hlásej slovo! Přicházej s ním, ať je to vhod či nevhod, usvědčuj, zakazuj, povzbuzuj s všestrannou trpělivostí a znalostí nauky. **Přijde totiž doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení.**“ (*Tim 4, 2n*) Jestliže byla tato slova vždycky pravdivá, jsou taková zejména nyní: když jistý myšlenkový proud, přicházející zvenku, se snaží ničit kořeny katolické víry; dnešní kněz se má postavit tváří v tvář těmto nebezpečím, především musí **umět formovat laiky**, aby odpovídali na důvěru, kterou v ně Druhý vatikánský koncil a papež vkládají. A vy, moji drazí věřící, **musíte být připraveni trpět, abyste splnili svůj závazný úkol přesvědčených a přesvědčujících laiků.**

Budu vám stále opakovat: Bud'te věrní! Ano, bud'me věrní poslání, k němuž nás Kristus povolal. **A modlete se za mne** při tomto výročí, jež je jako první úder zvonku soudce, který přichází a který přijde. Proste jej, aby byl ke mně milosrdný, On, jenž je samo milosrdenství.

Děkuji a ještě jednou zaplat' Pán Bůh!

Zvýraznění redakce

Nezapomínejme, že nejvýznamnějším a nejvznešenějším příkladem pro každý čistý život je jistě Kristus. Ale Maria je zvláštním příkladem čistého života, prožitého z lásky ke Kristu.

Jan Pavel II.

kněžství; osobami, které postavil na mou cestu, aby mi pomohly jasně vidět v mém životě.

Děkuji **Ježíši Kristu**, který mne vybral bez jediné mé zásluhy. Bylo to o Vánocích před jeho jesličkami, kdy jsem uslyšel první volání ke kněžství. Miloval mne a dal mi moc nad svým eucharistickým a mystickým Tělem, Církví, jež byla mou

Heřman Josef

Vilém Hünermann

XXV.

To, co vštěpoval svým žákům, tím také sám žil:

„Mějte úctu před každým lidským srdcem! Protože bylo stvořeno od Boha, byl to překrásný obraz jeho věčného Duha. Každý člověk nosí tento Boží obraz ve svém srdci. Úkolem lidí je stávat se Bohu podobnými. Kněžské povolání musí tento skrytý obraz v lidech rozpoznat a pomáhat ho rozvíjet. My kněží jsme kováři, kteří mají lidská srdce přetavit a překovat ke krásnému Božimu obrazu. Především máme formovat podle Boží vůle své vlastní srdce. Má se stát kalichem, patenou. Abychom je mohli formovat, dává nám Bůh tři plameny, kterými rozžhavuje srdce: práci, boj a utrpení.“

V těch dnech se Heřmanovi stále častěji stýskalo po domově a on tento svůj stesk bral před Boha. Z ničeho nic opustil své přátele a odešel do ticha klášterního kostela. Když poklekl před oltářem, tu všechny barvy a zvuky tohoto světa zmizely. Opět tu byl ten nekonečný zářící plamen, který zaplavoval jeho srdce, tak jak tomu bylo při jeho prvním svatém přijímání. Pak cítil Heřman svět živoucí skutečnosti, přesahující všechno chápání, která koktajícimu stvoření skoro zastavila tlukot srdce. Bůh strhával jeho duši do nevyslovitelného plamene, ve kterém přebývá věčná láska. Co tu zmožla jeho modlitba. Už žádná řeč, žádná slova, už jenom nekončící vidění a úžas a neumělá slova, která se pokoušela přidat k sboru nebeského jásohu oslavy Boha, který vycházel ze zářící plnosti. Všechna krása zaplavovala jeho duši tak, že to nikdy nebyla schopna úplně přijmout.

Ve všech dobách si Bůh vybírá lidi, kterým dává pocítit svou přítomnost, kterým umož-

ňuje nahlédnout do nepřístupného světla své přítomnosti. I v dobách, ve kterých Boží tvář byla ve své církvi zatměna lidskou vinou a neschopností, Bůh ukazoval svou tvář lidem v tichu, s čistým srdcem. Heřman v klášteře Steinfeld byl také obdařen touto milostí. Jeho duše měla být číší, do které Bůh v těchto temných časech vyléval světlo své milosti.

Bolest za bolestí probodávala jeho srdce, jako kdyby bylo zalito žhnoucím kovem, ale znovu ho posilovala přítomnost naší milé Matky, z jejichž rukou přicházela neobsáhnutelná útěcha a pokoj.

Bůh žhavl srdce, které si vyvolil jako obětní kalich.

Se Šváby, kteří se na jaře roku 1176 vrátili domů, přišly i špatné zprávy z jihu. Před dvěma roky táhl Fridrich Barbarossa opakovaně přes Alpy s obrovským vojskem, aby potrestal města v Lombardii a pobíhl jejich novou pevnost, pojmenovanou jemu na zlost podle právoplatného papeže Alexandria. „Slaměné město“ ji nazývali císařovi lidé, protože byla postavená narychlo a první domy byly pokryty slaměnou střechou. Ale toto „Slaměné město“ odolalo sedmiměsíčnímu obléhání, zatímco řady císařského vojska několikrát prořídly díky epidemii moru.

Pak se zprotivilo pánovitému císařskému vazalu Heinrichovi neustálé válčení a odtáhl domů. Tím bylo Fridrichovo vojsko o polovinu oslabeno. Teď přicházejí další hrozné zprávy. Boží trest opět dolehl na císaře. U Legnana bylo Fridrichovo vojsko poraženo. Fridrich bojoval až do konce ve svém stříbrném brnění v první řadě, všem na očích. Pak ho vyhodil

ze sedla rázný úder kopí. Jeho lidé ho považovali za mrtvého a zbaběle se dali na útěk. Do rukou Lombardských padla obrovská kořist. Kde je císař? Nikdo ho neviděl. Jeho manželka, která byla v Pavii, držela smutek, chodila v černém, když se před ní nečekaně jednoho dne objevil Fridrich. Zdravý a nezraněn, v jeho obličejí je vidět vážnost, kterou u něj císařovna nikdy předtím neviděla.

V tutéž hodinu klade v kolínském dómě biskup premonstrátskému bratru Heřmanovi na hlavu ruce při kněžském svěcení.

Mladý kněz si připadá, jako kdyby už nebyl na tomto světě. Nesestoupilo snad při litaniích ke všem svatým celé nebe na zem? Copak se nebe a země nesjednotily ve zpěvu, plameni, lásce?

Nyní, když biskupovy ruce spočívají na jeho čele, cítí, jak se ho dotýká Boží ruka, která se ho v této svátosti dotýká svou milostí a žářem. Bože, požehnej mi, požehnej mým bolestem, mým radostem. Ničím jiným nechci být než kalichem a patenou pro tebe. Požehnej mi, abych byl tvou obětí!

Před bránou domu se třepotají praporce se třemi korunami a radostně znějí všechny zvony.

Heřman už předtím přemýšlel, o co bude v den svého svěcení Boha prosit. Myslel, že se bude modlit za svůj klášter, bratry ve Steinfeldu, ve Frisku, v Čechách a na Moravě. Za svou maminku, která klečela, s bušícím srdcem, někde v katedrále. Za tatínka, který v minulém roce zemřel, za trpící lidi, které denně potkával u klášterní brány, za své srdce. Ale teď si na nic z toho nemůže vzpomenout. Vidí něco jiného. Vidí obrovskou bolest, trápení, utrpení, které volá o pomoc, které doléhá na zemi, kterou přinesla roztržka mezi císařem a papežem. Vidí císaře v jeho majestátě, jak

At' jsou hvězdy jakkoliv krásné, myslím nicméně, že to nejlepší a nejkrásnější je neviditelné. Odkud by se jinak vzaly?

Mathias Claudius

ho jednou spatřil v Kolíně, vidí Alexandra, právoplatného Petrova nástupce v Římě, tak těžce zkoušeného. Vidí bolest, kterou způsobuje duším největší kámen úrazu křesťanství, schizma. Připadá mu, jako by všechna tato trápení a nouze k němu křičely o pomoc: „Knězi Boží, tvoje ruce mohou stáhnout nebe na zem. Pros Boha, aby toto utrpení ukončil!“

Pak novokněz vztáhne ruce a přes jeho rty přejde jediná modlitba, modlitba dnešního rána, modlitba svěcení: „Pane, daruj pokoj, mír. Dej nám klid, ukonči, prosím, utrpení, které ničí srdce. Daruj pokoj, mír papeži a císaři!“

Společně s biskupem se novokněží modlí mešní modlitby. Tiše recitují posvátná slova kánonu. Při Beránku Boží však prosba o pokoj přechází přes Heřmanovy rty tak úpěnlivě, až se po něm udiveně podívají nejen spolubratři, ale i biskup:

„Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, daruj nám pokoj!“

Po svěcení v dómě ho pohostila maminka svou láskou doma, ve Štěpánské ulici. Stále se v úctě dotýká jeho rukou, které biskup pomazal posvátným olejem. Bůh jí, vdově, všechno vzal. Syna, muže. A přesto je teď její srdce plné chvály a díky.

„Zůstaneš sama, maminko,“ říká Heřman paní Marii a hladí ji po vlasech, bílých jako sníh.

„Jsem šťastná, dítě, jsem moc šťastná!“ odpovídá matka. „Matka kněze není nikdy sama. Vždy je u svého syna a s ním v Bohu.“

„Tvoje maminka najde nový domov v klášteře svatého Merгена!“ slibuje paní Iburga.

Pokračování příště

Carlos a jeho dům

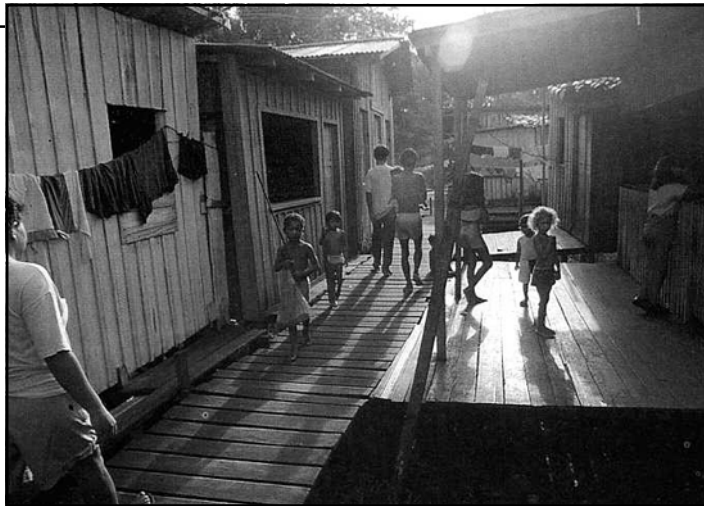
Příběh z brazilských misíí

Bylo to na periférii São Paula. P. Danilo nás provázel objekty misijního díla. Nakonec jsme přišli k většímu domu: „To je rodinný dům pro nemocné AIDS. Je zde ubytováno na 200 nemocných. Ale to není naše iniciativa. Je dílo Carlose, mladého muže, který byl již v konečném stadiu AIDS.“

Jak je to možné? P. Danilo vysvětluje: „Poznal jsem ho v jednom středisku pro nemocné AIDS v r. 1992. Nemoc byla již v pokročilém stadiu. Na hrudi měl sarkom a v mozku lymfom. Bylo mu třicet a měl za sebou tragický život jako »exekutor«, to znamená jako nájemný vrah, a byl ve vězení za prodej drog a krádeže. Ve středisku, kde jsem jej našel, bral dále drogy a kšeftoval s nimi. Jednoho dne přišel k nám do semináře a řekl: »Otče, nechte mě tu, šéflékař mě vyhodil a já nevím, kam má jít...« Vpusť jsem ho dovnitř. Bohužel nemohl u nás zůstat, protože měl krvácející rány a vyžadoval ustavičnou péči. Řekl jsem mu tedy: »Promluví s Marcosem a uvidíme, co se dá dělat.« Když jsem se vrátil, měl paži staženou řemenem. »Co to děláš?« »Nevidíš? Beru si pořádnou dávku, abych pro tebe vyřešil svůj problém.« »Už jsi toho napáchal dost, a teď si chceš vzít život?« »... Umřu za hrozných bolestí... jsem jenom červ, odporný červ.« »Podívej se, já budu zítra s Marcosem sloužit mši, uvidíš, že najdeme řešení.« Když jsem přišel do pečovatelského střediska, potkal jsem jednu ženu, která právě přišla z nemocnice. Byla úplně pomínutá, ničila věci, polévala lůžko močí a stále se pokoušela o útek. I ona byla v posledním stadiu. Děti jí říkaly »Svatá«. Marcos mi řekl: »Jestli je Carlos ochoten starat se o Svatou, může tu zůstat. Já ho zasklím.« Šel jsem za Carlosem a zeptal jsem se: »Chceš pro mě něco udělat? Buď tak hodný a vezmi si na starost Svatou.« Podíval se na mě, pak na Sva-

tu a řekl: »No dobře, naštváls mě, ale postarám se o Svatou. Ale pod jednou podmínkou. Až umře, dovolíš mi, abych šel za ní.« »Nedovolím ti vůbec nic. O takovou věc mě nemůžeš žádat.« »Dobrá, vezmu si ji na starost a ostatní zařídím sám.« Zavedl jsem ho ke Svaté a on u ní zůstal. Úplně přestal s drogami a ve dne v noci se staral o nemocnou ženu. Bral ji do náruče, krmil ji, dával jí léky. Do konce jí přenechal svou postel a sám spal na matraci na podlaže a měl ji přivázanou k prstu, aby mu v noci neutekla... Řekl mi: »Víš, ona se na mě ani jednou neusmála. Nikdy mi neřekla „děkuji“, ale postarám se o ni až do konce.«

Staral se o ni dva měsíce s něžností, která všechny udivovala. Zemřela 10. května 1992. Nebyl jsem tehdy právě v São Paulu. Zatelefonovali mi a řekli mi, že žena zemřela. Z obav, aby Carlos nešel za ní, vrátil jsem se ihned zpět. Zastihl jsem ho na pohřbu. Vzpomínám si ještě, jak jsme stáli u okna v sociální stanici. Řekl mi: »Ty víš, kdo jsem a co jsem udělal. Víš, že jsem vrah, ale nechals mě tu, nenechals mě umřít na ulici... Když jsem byl malý, brala mě maminka do náruče, ale pak už mě nikdo nikdy neobjal. Nakonec jsi mě prosil, abych se postaral o Svatou. A říkal jsi při mši svaté, že Svatá je dcerou Boží, a já jsem poprvé brečel...« Pak mi řekl, že prosil Pána, aby ho nenechával právě teď umřít: »Danilo mi řekl, že Svatá je tvoje dcera. Já jsem jí pomohl, a teď tě prosím, abys ty pomohl mně. Zbývají mi ještě čtyři měsíce. Dej mi další dva tři roky, abych

Ulička chudinské čtvrti s prkennými a plechovými baráky

mohl doprovodit ty svoje nemocné kumpány. Dovol mi udělat ještě něco dobrého, než se objevím před tebou!«

Carlos mě pak prosil, abych mu našel nějaký dům, kde by se mohl starat o nemocné AIDS v posledním stadiu. Pomohl jsem mu. Nejdříve jsme našli jeden nájemní byt, ale pak nám dali výpověď. Neměl jsem dost peněz, abych mohl koupit něco většího. Vzpomínám si ještě, jak jsme v nedaleké farnosti slavili svátek sv. Josefa. Při kázání jsem řekl lidem: »Modlete se se mnou, aby vás Pán vyslyšel. Chtěl bych pomoci Carlosovi a ostatním nemocným, aby teď nemuseli umírat na ulici.«

Po mši svaté za mnou přišel Juan. Několikrát jsem mu dával almužnu a pomáhal jsem mu, aby si mohl koupit jídlo a plynovou bombu, protože měl tři děti a byl bez práce. Když jsem ho uviděl, hned mě napadlo, že přišel prosit o peníze. »Přišel jsem, abych vám něco dal,« řekl a natahoval ke mně ruku plnou reálů. »Vemte si to. To máte do základu domu pro Carlose. Žena s tím souhlasí... Sám jsem je vydělal. Před měsícem jsem našel práci... Když jsme tak dlouho vydrželi bez nich, vydržíme i teď...« Bylo to 390 reálů, celá měsíční mzda. Pak se sešly ještě další peníze, a tak jsme koupili tento dům, kde teď stojíme.

A co bylo s Carlosem?

„Bylo to neuvěřitelné, ale všechny symptomy AIDS zmizely. Věnoval se bez přestání na-

kaženým AIDS, pořádal konference, sháněl prostředky a zajišťoval kontakt s medicínou a lékárníky. Nemocní přicházeli z celého okolí, aby s ním promluvili, a on jim dával léky a něco k jídlu. Teprve po dvou letech se mi podařilo jej přesvědčit, aby se dal v nemocnici vyšetřit. »Jak je to možné, že ten člověk ještě žije?« ptali se lékaři. Udělali tedy analýzy. Sarkom zmizel a počítačová tomografie ani biopsie nezjistily žádné stopy po lymfomu. Lékařsky byla ta věc nevysvětlitelná... ale nic není neuvěřitelnějšího než Boží milosrdenství. Carlos mi řekl: »Až umřu, slib mi, že nenecháš Sidneye samého. Já ho vychovávám, jako kdyby to byl můj syn.« Sidney byl jedním z dětí ulice, které jsme mezitím přijali.

Carlos žil ještě jeden rok. Zemřel na komplikace po úrazu 17. září 1995, přesně tři roky a čtyři měsíce po onom 11. květnu 1992, kdy pochoval Svatou. Byl to právě ten čas, o který prosil...«

Zatímco jsme se vraceli k misionářovu obydlí, slyšeli jsme skupinu mladých při hodině katechismu: Jednou potkal Ježíš Zachea... »Kdo to byl Zacheus?« ptá se jedno děvče. »Celník, který nedělal nic dobrého.« »A otče, proč bylo pro Ježíše, který přišel z takové výšky, tak důležité, aby se narodil v odporné chýši a zůstal u takových lidí?«

Stefania Falasca

Z 30giorni 1/97 přeložil -lš-

Vánoční pozdrav uvězněným od řeholních sester klarisek

Bratři ve vězení!

Zdravíme Vás z našeho kláštera. Snad by Vás mohlo zajímat, jak jsou vlastně Vaše životy spojeny s našimi. Jak to, že my, řeholní sestry žijící za mřížemi v klauzurním klášteře, můžeme mít nějaký zájem o ty, kteří jsou také za mřížemi, ale trochu jinými. Jsme tady také zavřené, vycházíme jen k doktorovi anebo jen zcela výjimečně na nějaké setkání v církevním prostředí. Uzavřený klášterní život jsme si zvolily samy, ze svobodné vůle. Chtěly jsme to. Rozhodly jsme se pro něj. Bůh se stal největším dobrem našeho života, a to nám nahradí všechna menší dobra, kterých bychom mohly užívat ve světě. Celý ten vnitřní svět se mnohem intenzivněji vnímá tady za těmi našimi mřížemi.

Když se člověk podívá na ty Vaše mříže, tak mu to také mnoho řekne. Za ty se člověk dostává nedobrovolně. Je to následek toho, že se nevolilo dobro, ale zlo. Jde o trest za spáchané zlo. Hříšníci jsme všichni a schopnost rozhodovat se máme také všichni. Jde o to, abychom se rozhodovali pro to, co je dobré. Když se volí zlo, člověk je pořád vnitřně rozervaný, někdy i navenek.

Další taková věc ke srovnání je pojem síly. V našem klášteře nás žije 14 sester. Ta naše síla se nedá měřit fyzicky. To bychom na tom byly dost bíd-

ně. Žijeme totiž kající život, ke kterému patří také půst. Takže samozřejmě neumíráme hladu, ale určitě se nepřejídáme. Když se v klášteře mluví o síle, myslí se tím síla duchovní, schopnost milovat, odpouštět, přijímat. Ti, kteří se nejvíc otevřou lásce, to jsou pak ti duchovní velikáni, siláci. Mají duchovní sílu, a ta je věčná, nekončí.

Ve vězení jsou také siláci, možná i násilníci. Známe i sílu vzteku, vášně, hněvu, neschopnost se ovládat. A přitom jistě jasně vnímáte, že to není ta pravá síla, ale jen hloupá hra. Chceme přitom dokázat jiným, jak jsme silní, a nakonec na to doplácíme.

My lidé máme mnoho společného: obrovský potenciál dobra, ale také náklonnost ke zlému. Ale záleží na nás, co s tím uděláme. Jestli dáme zelenou tomu zlému, zlo se v nás pak naplno rozjede a může nás zničit. Ale můžeme také říci stop tomuto zlu. Budeme se snažit být dobří a to povede k vnitřnímu štěstí a pokoji.

My sestry v klauzuře jsme s Vámi v hluboké solidaritě. Vůbec se necítíme jako někdo, kdo je nad Vámi, ale s Vámi. Modlíme se za Vás, abyste se dokázali rozhodovat pro dobro pořád znovu a znovu a vytrvali v něm. Abyste našli smysl života, dali mu dobrý směr a náplň. Za to se opravdu modlíme, a tak Vás neseme ve svých srdcích. Žád-

ný člověk nám není lhostejný. Je to náš bratr, naše sestra.

Bůh je láska, milosrdenství. Proto nemůže jinak, nežli milovat. **Bůh Vás všechny do jednoho miluje.** Každý člověk je jeho dítětem. Nejvyšším důkazem jeho lásky jsi Ty sám. Dává nám dar času. Tento nynější čas je zde pro Tebe, abys z něho a v něm udělal něco nádherného. I tento čas, který trávíte ve vězení, se může stát darem milosrdného Boha. Můžete ho prožít jako pokání. Pokání je doba, kdy uznáváme, že jsme se provinili. Ale především najdeme svou velikost v tom, že se rozhodneme: Chci být dobrý, k sobě i druhým.

Bůh je všude. Ať chceme nebo nechceme, ať v něho věříme, nebo ne. Je zde, blízko Tebe a každého člověka zahrnuje svou láskou a svým milosrdenstvím. Nechce po Tobě nic, čeho bys nebyl schopen. On chce být pro Tebe, abys nebyl sám, abys měl komu důvěřovat, abys měl u koho čerpat novou sílu, přijímat každý den a okamžik svého života jako dar, jako něco velkého a krásného. Vždyť to znáš. Někdy, i nevědomky, ses na někoho usmál, pěkně se podíval, s někým ses usmířil, dokázal ses ovládnout... a stalo se něco krásného, stal se malý zázrak, uvolnila se velká kapacita Tvého života, Tvoje láska. Jsi stvořen pro lásku. Milovat znamená také dát druhému zázemí. Nyní jste všichni pod jednou střechou a máte i v těžkých podmínkách velkou šanci mít také jednu dobrou vůli, přetvořit a proměnit jak svůj život, tak i nepříjemné prostředí vězení v dobro!

Pán Bůh je zde a má Vás rád. U něho není nic nemožného. Zkuste to, za zkoušku to stojí. Zkus častěji, třeba i beze slov říci: Bože, pomoz mi! Buď přimně! Otče milosrdenství a útechy, pomoz nám všem!

Dokážeš to. Písmo svaté říká: „Všechno mohu v tom, který mi dává sílu.“ „Těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobru.“

...My sestry v klauzuře jsme s Vámi v hluboké solidaritě. Vůbec se necítíme jako někdo, kdo je nad Vámi, ale s Vámi. Modlíme se za Vás...

v j v

„Byl jsem ve vězení a navštívil jste mě...“ (Mt 5,21)

Milování, chtěla bych Vám napsat o Církvi a o Panně Marii. Měla jednoho syna, jmenoval se Ježíš. Ten byl odsouzen, že je lhář a podvodník, neváží si tradice otců a dělá ze sebe Boha. Co pro takového člověka? Hanbu, nenávisť, posměch, lhostejnost, bič, trnovou korunu, kříž a smrt.

A matka Maria? Ani slovo výtčiky, opovržení, zřeknutí se. Když ho mrtvého sňali z kříže, přijímá ho do náruče a omývá jeho rány a zahaluje ho do čistého plátna. Každý člověk je jejím dítětem, jako byl Ježíš. Také každý z Vás. Právě tak je Maria blízko všem těžkostem, které prožíváte. Právě tak se dotýká i každé Tvé rány, bolesti. I Církev se chce chovat jako Maria ke všem lidem, zvláště k těm, kdo trpí, bojují o vlastní proměnu, i k těm, kdo jsou ve vězení, na nemocničním lůžku a kdekoli jinde.

Až na Vás bude mezi zdmi vězení působit tísnivý, omezující prostor, z kterého se nedá uniknout, nechte se povzbudit tím, že pohled vzhůru směrem k nebi není uzavřen.

Pohled k Bohu i uvězněné činí vnitřně svobodnými.

*Sestry klarisky
Šternberk, Vánoce 1998*

Pohled na kapli kláštera sester kapucínek ve Šternberku

s Stavba gigantického chrámu pro 30 000 věřících pod klášterem otce Pia. Nahoře vlevo je bílá budova nemocnice s 2000 lůžky, pod ní klášterní kostel, který nestačí návštěvám poutníků, vpravo stavba chrámu a dvou velkých prostor pro poutníky. Stavbu předpověděl sám otec Pio.

ZÁZRAK P. PIA

Papež Jan Pavel II. uznal 21. prosince 1998 oficiálně zázrak, který se udál na přímluvu kapucína otce Pia, a stanovil datum jeho blahověření na 2. května 1999.

Radio Vaticana

VÁNOCE V ČÍNĚ

Svátky Božího narození se staly pro 14 milionů křesťanů v Číně příležitostí k manifestaci víry. I když jsou to zde pracovní dny, odebralo se o vánoční noci mnoho lidí, zvláště mládeže, do 12 pekingských katolických a protestantských kostelů. 40letý katolík Wang Liemi, když vycházel ze katedrál na severu města, prohlásil: »Jsem katolíkem mnoho let, ale většina lidí, kteří

zde byli, jsou noví věřící, a to mě velmi potěšilo.« V katedrále na jihu přijali přítomní potleskem zprávu, že bohoslužeb se účastní také mnoho představitelů místní správy v Pekingu. -KAI-

PAPEŽ POŽEHNAL NEJLEPŠÍM ITALSKÝM FOTBALISTŮM

U příležitosti 100. výročí trvání italského fotbalového svazu pozdravil italské fotbalisty Svatý otec Jan Pavel II. při své poslední předvánoční generální audienci ve Vatikánu (17. 12. 1998). Papež vyslovil naději, že sport bude přispívat k porozumění a míru mezi národy. -KAP-

POUTNÍCI V ŘÍMĚ

V uplynulém roce se **slavností s papežem v Římě** účastnily **2 miliony věřících**. Generálních audiencí se podle papežské prefektury zúčastnilo 700 000 lidí. Ve zvláštních audiencích přijal papež půl milionu věřících. Mši na Svatopetrském náměstí se zúčastnilo celkem 800 000 poutníků z celého světa. *Radio Vaticana*

MEXICO – GUADALOUPE – Velký mexický okruh 16. 3. – 28. 3. 1999 za 38 990 Kč. Mexico-City, Guadaloupe, Popocatepetl, Teotihuacán, indiánské kultury Aztéků, Mayů, – pyramidy, vodopády v džungli, Rio Grande, Tichý oceán aj.
CK AVETOUR – JIŘÍ CHVÁLEK, Fr. Kupky 445, Dobruška 518 01, tel./fax 0443/21929, 602 441670, 0601 245864.

Příští setkání zájemkyň o benediktinskou spiritualitu se uskuteční v sobotu 23. ledna 1999 od 9 hod. v Arcidiocetství sv. Markéty v Praze-Břevnově. Oběd je zajištěn, pro mimopražské je i možnost přenocování. Prosíme, přihlaste se předem na tel. 02/333 515 65.

Prosíme, opravte si údaj v čísle 1/1999, kde bylo u inzerátu 400 let od příchodu kapucínů do Čech chybně uvedeno, že víkend se sv. Františkem je pro chlapce do 16 let. **Správně mělo být uvedeno od 16 let.** Bratři kapucíni se vám za toto nedopatření omlouvají.

KŘESŤANSKÉ CENTRUM ADONAJ

pořádá v létě 1999 tyto zájezdy:

Poutně-poznávací osmidenní zájezd: La Salette, Taizé, Paříž, včetně dopravy, ubytování, částečná strava. Cena pouze 2 900 korun. Termín 5. 7. – 12. 7. 1999, program zájezdu je bohatý!

Poutní zájezd do Medžugorje: 26. 8. – 31. 8., cena šestidenního zájezdu 1 900 korun, v ceně je i ubytování. Rovněž velmi pestrý program.

Všechny informace ohledně zájezdů obdržíte na tel. 0603/487833

400 LET OD PŘÍCHODU KAPUCÍNŮ DO ČECH (13. 11. 1599)

V rámci oslav tohoto jubilea vystupuje v kostele Panny Marie Andělské v Praze na Hradčanech u Lorety herec, dominikánský terciář, bratr Gabriel Miroslav Částek. Jeho divadelní představení se konají v r. 1999 v 19.00 hod. (po mši sv.) v tyto pátky:

29. 1. – Exupéry: Citadella

19. 3. – Jean Giono:

Muž, který sázel stromy

28. 5. – Evangelium sv. Jana: Bůh je láska

18. 6. – Jan Vícha:

Verše psané pro mlčení

26. 11. – sv. Augustin:

Na konci cest stojí Bůh

V následující sobotu po každém z těchto pátků je v kostele Panny Marie Andělské v 7.30 hod. mše sv. s ranními chválami. Při této liturgii účinkuje Piccolo Coro pod vedením regenschoriho Marka Valáška.

Počínaje 25. březnem 1999 se bude konat každého 25. dne v měsíci od 18.00 hod. do asi 19.30 hod. v Loretě na Hradčanech, v kostele Narození Páně **loretánské večeřadlo**.

Jeho cíl: prožít společenství nazaretské Rodiny. **Obvyklý obsah:** výklad Loretánských litaní • adorace • meditační hudba i zpěv Piccola Orchestra – Piccola Cora „Ježíši, Maria, Josefe, miluji vás, zachraňte duše!“ (srov. „ustavičný úkon lásky“ podle s. Consolaty Betrone, kapucínky)

Exercicie v klášteře kapucínů v Praze na Hradčanech pro r. 1999

Téma: Otec tě miluje. Co uděláš ty?

Exercitátor: P. Augustin OFMcap.

Pro příznivce sv. Františka

7. 3. (od 18.00 hod.) – 13. 3. (do 12.00 hod.)

Pro mládež od 18 let 4. 4. (od 18.00 hod.)

– 8. 4. (do 12.00 hod.)

Pro mladší manželky 22. 8. (od 18.00 hod.) – 28. 8. (do 12.00 hod.)

Pro dospělé muže i ženy 10. 10. (od 18.00 hod.) – 16. 10. (do 12.00 hod.)

Pro dívky do 18 let 26. 12. (od 18.00 hod.) 31. 12. (do 8.00 hod.)

Přihlášky: Exerciční dům Provincie kapucínů v ČR, Loretánské nám. 6, 118 00 Praha 1

Víkend se sv. Františkem pro chlapce od 16 let!!! V klášteře kapucínů – Loretánské nám. 6, Praha 1 – Hradčany, 14. 5. 1999 (od 18.00 hod.) – 16. 5. 1999 (do 12.00 hod.)

Přihlášky: br. Serafin – klášter kapucínů, 783 96 Újezd u Uničova

Exercicie v klášteře kapucínů v Olomouci pro r. 1999

Téma: Otec tě miluje. Co uděláš ty?

Exercitátor: P. Miroslav Paluch OFMconv.

Pro příznivce sv. Františka

17. 10. (od 18.00 hod.) – 23. 10. (do 12.00 hod.)

Přihlášky: Petr Alexa, Krčská 981, 140 00 Praha 4

Kapacita míst je omezená. Proto, kdo „zaváhá – nejede!“

DIES DOMINI – DEN PÁNĚ

56. Bez ohledu na jednotlivé rituální výrazové formy, které se v průběhu času ve shodě s církevní kázní mohou měnit, zůstává skutečností, že neděle jako týdenní ozvěna prvního zážitku Zmrtvýchvstalého musí nést znaky radosti, se kterou učedníci přijali Mistra: „Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána.“ (Jan 20,20) Pro ně stejně jako později pro všechny generace křesťanů se stala skutečností slova, která Ježíš řekl před svým utrpením: „Budete se rmoutit, ale váš zármutek se promění v radost.“ (Jan 16,20) Což se sám nemodlil, aby učedníci měli „plnost radosti“? (Srov. Jan 17, 13) Vzkříšený Kristus je pro Církev zdrojem nevyčerpatelné radosti. Slavnostní charakter nedělního slavení Eucharistie vyjadřuje radost, kterou Kristus zprostředkovává své Církvi skrze dar Ducha. Vždyť radost je jedním z plodů Ducha svatého. (Srov. Řím. 14, 17; Gal. 5,22)

57. Chceme-li tedy pochopit význam neděle v jeho plnosti, musíme znovu objevit i tuto dimenzi. Jistě se má křesťanskou

radostí vyznačovat celý život, a ne jen jeden den v týdnu. Ale pro svůj význam jako den vzkříšeného Pána, kdy se slaví Boží dílo stvoření a „nového stvoření“, je neděle mimořádným způsobem dnem radosti, ba vhodným dnem k výchově k radosti a ke znovuobjevování jejich opravdu podstatných rysů jakož i hlubokých kořenů. To totiž nelze zaměňovat s pocity povrchního uspokojení a prchavých potěšení, která často na krátký čas opájejí vnímání a citový život, aby pak zanechaly srdce nespokojené, ne-li přímo zahořklé. Křesťansky chápáno je radost něco mnohem trvalejšího a útěšnějšího; dokonce může, jak dosvědčují svatí, (103) vydržet temnou noc bolesti, a je v jistém smyslu „ctností“, kterou musíme pěstovat.

58. Přesto křesťanská radost a pravá lidská radost nejsou v rozporu. Ano, jsou působeny a mají svůj kořen právě v radosti nad oslaveným Kristem (srov. Sk. 2,24-31), dokonalým obrazem a zjevením člověka podle plánu Božího. Jak uvedl můj důstojný před-

chůdce Pavel VI. v apoštolském listě o křesťanské radosti, „je křesťanská radost svou podstatou niternou účastí v nesmírně hluboké, božské a zároveň lidské radosti v srdci oslaveného Pána Ježíše Krista“. (104, Gaudete in Domino AAS 67/75, 295) A tentýž papež uzavírá svůj list výzvou, aby Církev v den Páně vydávala ze všech sil svědectví o radosti, kterou zakusili apoštolé. Proto vyzval biskupy, „aby důrazně poukazovali na věnou a radostnou účast věřících na nedělních slaveních Eucharistie. Jak mohou zanedbávat toto setkání, tuto slavnostní hostinu, kterou nám Ježíš ve své lásce připravuje? Příprava má být vždycky náležitě důstojná a slavnostní! Je to ukřžovaný a zmrtvýchvstalý Ježíš, který prochází řadami svých učedníků, aby je s sebou vedl do obnovy svého zmrtvýchvstání. Je to zde na zemi vrchol společenství lásky mezi Bohem a jeho lidem: znamení a pramen křesťanské radosti a příprava na věčnou slavnost.“ (105, tamtéž 322) V tohoto pohledu víry je křesťanská neděle skutečná „slavnost“, den darovaný Bohem člověku, aby člověk lidsky a duchovně dospěl k plné zralosti.

Pokračování příště

Liturgická čtení

Neděle 17. 1. – 2. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 49,3.5–6
Ž 40(39),2+4ab.7–8a.8b–9.10 Odp.: srv. 8a+9a
2. čt.: 1 Kor 1,1–3
Ev.: Jan 1,29–34

Pondělí 18. 1. – památka P. Marie Matky jednoty křesťanů

1. čt.: Žid 5,1–10
Ž 110(109),1.2.3.4 Odp.: 4bc
Ev.: Mk 2,18–22

Úterý 19. 1. – ferie

1. čt.: Žid 6,10–20
Ž 111(110),1–2.4–5.9+10c Odp.: 5b
Ev.: Mk 2,23–28

Středa 20. 1. – nez. pam. sv. Fabiána nebo sv. Šebestiána

1. čt.: Žid 7,1–3.15–17
Ž 110(109),1.2.3.4 Odp.: 4bc
Ev.: Mk 3,1–6

Čtvrtek 21. 1. – památka sv. Anežky

1. čt.: Žid 7,25–8,6
Ž 40(39),7–8a.8b–9.10.17 Odp.: srv. 8a+9a
Ev.: Mk 3,7–12

Pátek 22. 1. – nez. pam. sv. Vincence

1. čt.: Žid 8,6–13
Ž 85(84),8+10.11–12.13–14 Odp.: 11a
Ev.: Mk 3,13–19

Sobota 23. 1. – nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: Žid 9,2–3.11–14
Ž 47(46),2–3.6–7.8–9 Odp.: 6
Ev.: Mk 3,20–21

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 17.1.	PO 18.1.	ÚT 19.1.	ST 20.1.	ČT 21.1.	PÁ 22.1.	SO 23.1.
Antifona	919	1653	949	964	1708	996	1666
Žalm	784	783	783	784	786	784	783

Ranní chvály:

Hymnus	920	1653	949	964	1709	997	1666
Antifony	920	1278	950	965	1283	998	1014
Žalmy	921	813	950	965	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	1279	953	969	1283	1001	1668
Antifona k Zach. kantiku	688	1279	953	969	1283	1002	1669
Prosby	924	1279	953	969	1711	1002	1655
Záv. modlitba	689	1279	954	1282	1283	1285	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	689	943	957	973	990	1006	1022

Nešpory:

SO

Hymnus	915	929	1280	959	975	1714	1008	1024
Antifony	916	929	1280	960	976	1284	1009	1025
Žalmy	916	930	1661	960	976	1715	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	1280	962	979	1284	1011	1027
Ant. ke kant. P. M.	688	689	1281	962	979	1284	1011	689
Prosby	918	933	1281	963	979	1718	1011	1028
Záv. modlitba	689	689	1279	963	1282	1283	1285	690
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Viček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stula.maticecm@telecom.cz; http://web.telecom.cz/maticecm). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3335–OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Novinové výplatné

Placeno převodem
706 035

SVATĀ ZEMĚ
Dionyz Dugas, Jozef Terek
Barevné fotografie doplněné texty o Svaté zemi a citáty z Pisma.
148 stran, 400 Kč

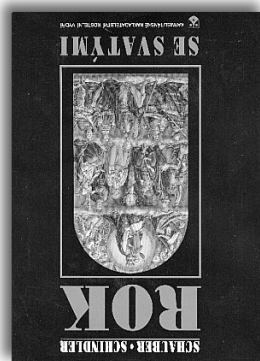
IKONY
Gordana Babic
Vše o ikonách obecně i jednotlivě. 64 barevných reprodukcí.
144 stran, 550 Kč

KŘIŽ
Wilhelm Ziehr
Historie zobrazování kříže, symbolu křesťanství. Kniha obsahuje
mj. 400 barevných zobrazení kříže.
950 Kč

TEREZIE A LISIEUX
Pierre Descouremont, Helmut Nils Loose
Životopisné album s fotografiemi.
336 stran, 750 Kč

SLAVNĀ POUTNĀ MĪSTA
Clemens Jöckle
100 nejslavnějších poutních míst v Evropě.
191 stran, 690 Kč

ENCYKLOPEDIE NĀBOZENSTVĪ
2500 hesel o jednotlivých náboženských systémech, 700 barev-
nych fotografií.
410 stran, 730 Kč

ROK SE SVATĀMI
Vera Schaubert,
Hans Michael Schindler
Vyznamná životopisná fakta svět-
cí a světíc na každý den v roce,
tradice a učta s nimi spojená. Vel-
ké množství fotografií a obrázků.
702 stran, 990 Kč

KARMLITĀNSKĚ NAKLADATELSTVĪ:

Matice cyrilometodějská s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

vám...

Představujeme